

číslo **9/2026**
ročník 34

ZPRAVODAJ

PRAŽSKÉ ARCIDIECÉZE

TÉMA:
Sousedé

Jak se žije
ve Vietnamské farnosti?

Jáhenské
svěcení

Milí čtenáři,

tématem tohoto Zpravodaje je sousedství. Kdo je vlastně náš soused? Možná člověk, kterého máme velmi blízko, a přitom o něm často nevíme skoro nic. Potkáváme ho na chodbě, ve výtahu, na ulici. Víme, že bydlí o patro výš, kouří na balkóně a chodí pozdě spát. Ale co dál? Má nějaké přátele? Co ho těší a čeho se bojí? Netušíme.

Když se Ježíše jednou ptali: „Kdo je můj bližní?“, neodpověděl definicí, ale vyprávěl podobnost o člověku, který pomohl cizímu člověku v nouzi. Jako by tím otázku obrátil: nejde jen o to, kdo je můj bližní, ale zda se já dokážu stát bližním tomu, kdo se mi připele do cesty.

A takových lidí potkáváme každý den mnoho. Prodáváče z večerky, paní, která nám uklízí kancelář, nebo někdo, koho potkáváme v kostele, ale nikdy jsme se ho nezeptali, jak se mu daří. Stačí se rozhlédnout, všimnout si a třeba jen pozdravit. Protože právě ve chvíli, kdy si člověk všimneme, přestává být jen někým odvedle. Stává se naším sousedem. A možná právě tady začíná cesta k tomu, aby se stal i naším bližním.

Pěkné čtení přeji

Běla Svobodová

Obsah

- 3 Doufám, že budu stále blíž Pánu**
- 4 Odvahu! Já jsem přemohl svět**
- 5 Oslava 900 let od obnovy kaple na Řípu**
- 6 Pozvání do srdce arcidiecéze**
- 7 Setkání dvou pallií**
- 8 Co jsou osobní farnosti ?**
- 9 Ve farnosti jsem našla lidi, kteří mi rozumějí**
- 10 Liturgie a smíření**
- 11 Svatomichaelská pouť**
- 12 Dvě kultury, jedna víra**
- 15 Víra bez hranic**
- 16 Znovuosazení a vysvěcení soch ve Velibech**
- 18 Charita**
- 19 Fotostrana**
- 20 Z biskupských diářů**
- 21 Programy, Z Act curiae, Exercicie**

Sestry a bratři, milí diecézané,

rád bych vás pozdravil na prahu nového školního roku, kdy se po době prázdnin a dovolených všechno vrací do obvyklých kolejí a čeká nás nová etapa našeho života. Žáci a studenti postupně zasedají do školních lavic a přednáškových sálů a my spolu s nimi žijeme rytmem všedních dnů. Ty mohou být únavné, ale také plné nového poznání a vztahů, které z nás vytvářejí nejrůznější komunity: rodinu, obec, farnost, místní církve nebo národ. Těším se, že spolu s vámi všemi, s žáky i učiteli, se studenty i profesory, s rodiči i dalšími budu moci jít po této cestě.

Jsem vděčný za každého z vás. Každý z vás má své

místo při formování našeho diecézního společenství. Uvědomuji si, že ve svém životě nezřídka snášíte obtíže, těžkosti a různé zkoušky. Ty ale nejsou nikdy pouze vaše, sdílíme je společně, když naplňujeme Pavlovu výzvu „jeden druhého břemena neste“ (Gal 6,2).

Připadl mi mezi vámi úkol být vaším biskupem. Stále znovu a znovu zjišťuji, jak je to nelehká úloha. Bolestivě si uvědomuji, že důvěra v úřad arcibiskupství je v mnoha ohledech narušena. Naposledy ji citelnou ránu zasadila vážná podezření na odsouzeníhodné mravní a majetkové delikty. Ujišťuji vás, že jsem zakročil bezodkladně a rázně. Nyní je třeba nechat příslušné orgány, aby všechna podezření řádně prověřily a vyvodily z nich patřičné důsledky.

Věřím, že nám v procesu uzdravování našich vztahů a znovuoobnovení důvěry jednoho v druhého může pomoci synodální akcent na náš společný život. Ten nemá být pouhou formalitou. Má se stát žitou realitou společné cesty, na níž každý přijímá svou úlohu a odpovědnost ve službě Božímu lidu. V tomto duchu vám také budu adresovat svůj první pastýřský list.

Milí bratři a sestry, děkuji vám za křesťanské svědectví, které vydáváte tam, kde jste. Děkuji vám za zájem a za vše, co děláte pro svou farnost a pro naši arcidiecézi. Také za vaše modlitby a trpělivost. Tíha úřadu diecézního biskupa se zdá být velká. Seznam problémů k řešení a bodů k rozhodnutí je prakticky nekonečný. Ovšem hlavním úkolem představeného v církvi není řídit struktury, aktivity nebo procesy, ale být Kristovým svědkem a vést sobě svěřené ke svobodě Božích dětí a k jejímu radostnému prožívání (srov. 2 Kor 1,24 a Řím 8,21).

Ze srdce vám žehnám.

† Stanislav, arcibiskup

Tiráž: Zpravodaj pražské arcidiecéze. Uzávěrka příštího čísla je 13. září 2026.

Vydává Arcibiskupství pražské, Hradčanské nám. 16, 119 02 Praha 1 www.apha.cz, www.facebook.com/apha.cz, e-mail: zpravodaj@apha.cz

Obsah připravuje, rozšiřuje a objednávky přijímá Sekce komunikace, Hradčanské nám. 56/16, 119 02 Praha 1.

Náměty a připomínky zasílejte na e-mail: zpravodaj@apha.cz a bela.svobodova@apha.cz. Texty jsou redakčně upraveny.

Foto na titulní straně: Lucie Horníková, Člověk a víra.

Sazba: Grafika Vodička & Dezortová Tiskne: TISKÁRNA B.N.B., spol. s r.o. Vychází 11x do roka.

Registrace: MK ČR E 13802; ISSN 2570-8156.

Dobrovolný příspěvek za jeden výtisk 20 Kč, ideálně na číslo účtu 45301130/2700, variabilní symbol 7, do poznámky uveďte prosíme slovo Zpravodaj. Předplatné tištěného vydání si můžete objednat na adrese: zpravodaj@apha.cz.

Doufám, že budu stále blíž Pánu

Na začátku září bude Radek Búbela vysvěcen na jáhna. O jeho cestě ze Svatého Hostýna do Prahy, od prodávání parkovacích lístků až k práci arcibiskupova ceremoniáře i o duchovním zrání si s ním povídal Pavel Schrötter.

■ Radku, odkud pocházíš? Co tvoje rodina?

Jsem z východní Moravy, z Bystřice pod Hostýnem. Mám o patnáct let staršího bratra. No a moji rodiče? Mám je rád, jsou fajn. Jsem rád, že mám takové rodiče, jaké mám.

■ Kdy jsi poprvé ucítil povolání?

To bylo hodně brzy. Pamatuji si, že když jsem byl v první třídě, dostali jsme takovou učebnici a když jsme se naučili psát a číst, byla tam věta: „Čím chcete být, až budete velcí?“ A já jsem tam napsal velkým písmem: „Farář.“ Takže už tehdy jsem nějak tušil nebo chtěl být farářem. Ta cesta potom ale byla dlouhá.

■ Jaké na ní byly největší překážky nebo zlomy?

Pán Bůh tam to zrno povolání zasal, ale moje představy byly dost dětské. Muselo se to přetvořit v opravdovou představu toho, kdo kněz je a jaké je jeho poslání. Po střední škole jsem šel do Teologického konviktu a tehdy jsem si myslel, že možná povolání ke kněžství vůbec nemám, nebo že ve mně musí dozrát. Takže jsem si dal pauzu a šel jsem studovat na filozofickou fakultu. Poznal jsem Olomouc, studentský život, našel si spoustu přátel a bylo to opravdu krásné období.

Foto: Anička Guthrie, Člověk a víra

■ Jakou roli ve tvé cestě k oltáři sehrál Svatý Hostýn?

S ministrováním jsem začal mnohem dříve, bylo to už v první třídě, ale ministroval jsem jen ve farním kostele v Bystřici, ne na Hostýně. V Bystřici jsem také pozoroval pana faráře, co u oltáře dělal, a chtěl jsem být jako on. Ve farním kostele jsem ministroval skoro každý den a ministroval jsem tam postupně i při všech svatbách a pohřbech.

Hostýn jsem znal také od dětství, chodil jsem tam za mamkou, která tam pracovala. Někdy v neděli jsme na mši chodili i na Hostýn, ale tam jsem seděl jen v lavici. V 15 letech jsem hledal brigádu. Našel jsem si ji na Hostýně, kde jsem prodával lístky na parkovišti. Teprve až na gymnáziu mi spolužák řekl, ať jdeme ministrovat na Hostýně. Tehdy mě tohle poutní místo chytilo natolik, že jsem ministroval ve farním kostele i nahoře v bazilice. Postupně jsem na Hostýně začal kněžím pomáhat i více a mohl jsem tam i kostelníčit a po výšce mi hostýnští kněží nabídli, že bych tam mohl pracovat na plný úvazek a já souhlasil.

■ Právě na Hostýně ses setkal také s jezuity. Jak tě ovlivnili?

Díky nim jsem si oblíbil jezuitskou spiritualitu a poznal jsem osobnost svatého Ignáce, kterého mám moc rád. Poznal jsem tam také staré jezuity, kteří byli za komunismu ve vězení. Jeden kněz mi říkal: „Když jsme šli z noviciátu, věděli jsme, že budeme pro Krista trpět nebo že ve vězení polo-

žíme život. Byli jsme s tím smíření. A byli jsme šťastní.“ A já jsem si tehdy říkal, že bych chtěl mít také takovou lásku k Bohu. Takovou víru a takovou sílu, že bych pro Krista dokázal položit i svůj život.

Jejich příklad mě hodně formoval. To, že šli s takovým klidem a lehkostí i do těžkostí z lásky ke Kristu. Vždycky jsem si říkal, že tohle je jeden z velkých vzorů kněžství. Takové bláznovství pro Krista.

■ Tvoje cesta seminářem byla trochu specifická. V čem?

Když jsem pracoval na Hostýně, začal jsem znovu přemýšlet o kněžství. Měl jsem také velmi dobrého duchovního průvodce a zpovědníka, pátera Adama Ruckého. Najít si duchovní doprovázení doporučuji každému. Jezdil jsem za ním každý měsíc a on mě velmi formoval. Byl to nesmírně radostný kněz. Úplně z něj sršela radost z Boha.

Pamatuji si, jak mi říkal, že je i po mnoha letech stále zamilovaným knězem, zamilovaným do Krista. To mě hodně ovlivňovalo. To, že svého povolání nikdy nelitoval navzdory všem peripetiím života.

Na jeho doporučení jsem začal vedle práce na Hostýně studovat teologickou fakultu. Když jsem potom nastoupil do semináře, měl jsem teologii téměř dokončenou.

Pokračování na str. 4

Dokončení ze str. 3**■ Čemu ses během semináře věnoval?**

S představenými jsme přemýšleli, jak vyplnit dobu formace. Nabídla se možnost pracovat na pražském arcibiskupství v Pedagogickém centru. To centrum připravuje různé preevangelizační programy pro děti. Vytvářeli jsme programy o Vánocích, Velikonočních, českých světcích nebo o tom, proč vlastně existuje kostel a co se v něm děje. Moc mě bavila práce s dětmi a studenty.

Současně jsem absolvoval kurz nemocničního kaplana. Po jeho dokončení jsem působil v Nemocnici Na Homolce. To mě naučilo spoustu věcí. Takže moje příprava ke kněžství byla pestrá. Od práce s dětmi až po službu starým a nemocným lidem.

■ Ted' jsi ceremoniářem arcibiskupa. Co to obnáší?

Obnáší to, že hodně jezdím s panem arcibiskupem na akce, bohoslužby a do farností. Předem je potřeba spojit se s místním knězem, domlu-

vit průběh bohoslužby, liturgické texty, hudbu a všechny potřebné věci. Pak je potřeba připravit vše, co bude pan arcibiskup potřebovat. Treba ornát, při biřmování oleje, při žehnání svěcenou vodu, příslušné texty a podobně. S kolegy spravujeme také kalendář pana arcibiskupa. Když například nějaký farář chce, aby přijel biřmovat, je potřeba hledat vhodný termín a vše koordinovat.

Součástí služby je také práce s ministranty, příprava liturgie v katedrále a kontakt s kostelníky, hudebníky, varhaníkem, kapitulou i dalšími kněžími.

■ Co se změní, až budeš jáhnem?

To právě vůbec nevím. Myslím si, že to se teprve ukáže. Ve vnější rovině se změní to, že už nebudu jen ministrovat, ale budu moct číst evangelium, občas kázat, křtít, pohřbívat nebo odvádět. A co se změní ve mně? Doufám, že budu stále blíž Pánu Bohu a stále víc zapálený pro Boha a jeho službu.

Pavel Schrötter

Nová křížová cesta na Barrandově

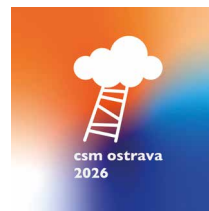
Srdečně zveme do kostela Krista Spasitele na Barrandově,

kde bude v pondělí 14. září 2026, na svátek Povýšení svatého Kříže, po mši svaté v 18.00 představena nová křížová cesta, jejímž autorem je akad. malíř Pavel Šlegl.

V neděli 20. září při mši svaté v 10.30 pak křížovou cestu požehná emeritní litoměřický biskup Mons. Jan Baxant.

Odvahu! Já jsem přemohl svět.

Tři stovky mladých z naší arcidiecéze vyrazily spolu s biskupy, kněžími, řeholnicemi a řeholníky a dalšími doprovázejícími na Celostátní setkání mládeže do Ostravy.

Jako první se z Prahy a okolí vydalo do Ostravy na sedm desítek dobrovolníků. „Pomáhali jsme u registrací a informací, měli jsme na starost i noční dohled na ubytovnách, moderovali jsme diskusní skupiny a také jsme připravovali páteční diecézní pouť,“ popisuje službu Anežka Urbanová z farnosti Lysá nad Labem.

Celé setkání provázely texty z knihy Ester. Právě královna Ester byla spolu se sv. Pierem Giorgiem Frassatim patronkou akce, na kterou se z celé republiky sjelo 3 200 účastníků.

„Z letošního CSM si odnáším hlavně ODVAHU! Odvahu nebát se života. Odvahu bavit se s jinými lidmi. Odvahu přihlásit se sama na program:) Od-

vahu nebát se chybvat. Odvahu svěřit se do Božích rukou jako královna Ester,“ říká Ester Benešiková, která se účastnila i diecézní pouti. Na ní zaznělo svědectví konvertitek Báry a Aničky o hledání společenství: „Ať se nás schází 15 nebo 3, tak to má vždycky smysl.“ Jakub z farnosti v Praze-Kbelích zase mluvil o tom, jak zorganizoval pravidelné modlitby chval.

Mladí se také ptali arcibiskupa Stanislava Příbyla. Treba na to, jak vidí budoucnost arcidiecéze. „Když jeden druhého podpíráme, nejsme sami. A když budeme takto žít, tak se k nám lidé přidají. Důležitým svědectvím je radost. Není nic horšího než smutný křesťan,“ řekl arcibiskup Stanislav.

Hlavní program na pódiu na výstavišti Černá louka se skládal z impulzů, které měli nejen duchovní, ale také psycholožka Tereza Uhrová nebo mladý poslanec František Talíř. Mnoho otázek navozovala také herecká a taneční vystoupení. Děj byl zasazen do silvestrovské oslavy, kde se otevírala niterná témata, která prožívaly jednotlivé postavy.

Každý den slavili mladí mše svaté s biskupy a připojovali se k modlitbám, které měly různý styl – od chval po ignaciánský examen. A odpoledne byla nabídka desítek workshopů. Na program byl i fotbalový zápas, ve kterém mladí porazili kněze 6:5.

Pavel Schrötter

Oslava 900 let od obnovy kaple na Řípu

Roudnická farnost oslaví 27. 9. 2026 900 let od obnovení kaple na Řípu. V roce 1126 ji požehnal olomoucký biskup Jindřich Zdík. Výročí proto připomene slavnost za účasti olomouckého a pražského arcibiskupa.

Program oslav

10.30 – slavnostní mše v kostele Narození Panny Marie v Roudnici n/L
Celebrovat budou Mons. Josef Nuzík, arcibiskup olomoucký, a Daniel Peter Janáček, OPraem., opat strahovský. Zpívat bude vokální soubor Gontrassek, na varhany zahraje Vladimír Roubal.

14.30 – společný výstup na Říp
 Sraz je na úpatí hory.

15.00 – Te Deum v rotundě na Řípu
 Modlitbu povede pražský arcibiskup Stanislav Přibyl. Součástí bude požehnání restaurované sochy sv. Jiří, na jejíž obnově pracuje roudnický restaurátor Jiří Brodský.

Říp v dějinách

První písemná zmínka o kapli pochází z roku 1126, kdy kníže Soběslav I. obnovil zbořenou kapli a biskup Jindřich Zdík ji vysvětil. Rotunda je dnes

zasvěcena sv. Jiří a sv. Vojtěchovi. Od 14. století sloužila jako farní kostel pro okolní vesnice. Do roku 1577 patřil Říp strahovským premonstrátům, později přešel pod roudnické proboštví.

S národním obrozením se Říp stal místem poutí a manifestací. V roce 1868 byl z hory vylomen základní kámen pro Národní divadlo.

Říp dnes

Roudnická farnost zajišťuje na Řípu liturgický provoz – každou první neděli v měsíci se v rotundě koná poutní mše. Rotundu i bývalý augustiniánský klášter v Roudnici lze navštívit v rámci turistických prohlídek pod značkou Klášter Roudnice.

Novinkou letošní sezóny je informační kiosek s animovaným dokumentem o Řípu, interaktivní mapou českých románských rotund a vědomostním kvízem. Návštěvníci mohou využít také virtuální vyhlídku „Rozhlédni se jako praotec Čech“.

Zuzana Horáková

Více na: farnostroudnice.cz;
rotundarip.cz

Pozvánka k oslavě 300 let farního kostela v Praze Michli

Náš farní kostel v Baarově ulici v Michli je sice malý, ale v kontrastu s novým BB Centrem Brumlovka každého mile překvapí. A letos tady stojí už 300 let. Kostel tady však stál už mnohem dřív. Byl románský, postavený ve druhé polovině 12. století na základech starší sakrální stavby, snad rotundy. Navíc, ústní tradice zmiňuje, že na tomto místě původně stála kaplička zasvěcená Archandělovi Michaelovi, což by mohlo budit dojem, že předkové ji postavili už v počátcích křesťanství u nás. Obyvatelé Michle žili v dřevěných domcích (jak jinak) a není tedy divu, že osada vícekrát vyhořela. Bohužel vícekrát byla také vypálena. Například jeden zápis o žhářském útoku z léta roku 1508, říká, že „zemský škůdce“ Jiří Kopidlanský se vypálením pomstil za svého bratra také „zemského škůdce“ popraveného v Praze o výročním trhu. Lidé se sem přesto vraceli, dál zde žili

a snášeli svůj osud. Bohužel, v roce 1701 lehla popelem celá ves i s kostelem a farou. Příčina tohoto požáru však není známa.

Ale i po tomto požáru se lidé vrátili a v roce 1726 na ruinách starého kostela postavili nový, barokní kostel, který zde stojí dodnes. Je zasvěcen Narození Panny Marie, jehož svátek připadá na 8. září. My ale oslavy posouváme na neděli 13. září, abychom je mohli prožít společně s vámi – a tímto vás srdečně zveme. Začneme v 10 hodin mší svatou, která se bude sloužit pod širým nebem vedle kostela. Po ní bude následovat hudební a volnočasový program s možností občerstvení. Budete-li moci, přijďte. Těšíme se na vás.

P. Alberto Giralda Cid, M.Id.
 administrátor farnosti

Pozvání do srdce arcidiecéze

Podzimní Arcidiecézní pouť prvokomunikantů proběhne v duchu „Radosti z Eucharistie“. Přistoupit poprvé ke stolu Páně je pro každé dítě zlomovým bodem na cestě osobní víry. Abychom tuto radostnou událost oslavili v širším společenství naší arcidiecézní rodiny, zveme všechny letošní prvokomunikanty, jejich rodiče, sourozence, katechety a duchovní správce na tradiční pouť. V souvislosti s probíhajícím Jubilejním rokem sv. Františka jsme zvolili téma „Radost z Eucharistie“.

Foto: Jiří Vopálenský, Člověk a víra

Pouť se uskuteční v **sobotu 17. října 2026** v matce našich kostelů – v **katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha**, a to za účasti pražského pomocného biskupa **Mons. Zdenka Wasserbauera**.

Na malé i velké poutníky čeká bohatý duchovní i doprovodný program, který propojí posvátný prostor katedrály s radostným objevováním.

Program setkání

První část dopoledne bude patřit **interaktivním zastavením Katedrála plná radosti** přímo uvnitř katedrály. Program je koncipován tak, aby si skupiny dětí i jednotliví účastníci mohli předem vybrat témata, která je nejvíce zaujmou. Jednotlivá stanoviště ukážou „Radost“ v mnoha jejích podobách.

Na rodiče a doprovod čeká speciální „**Cesta katedrálou**“. Na vyznačených bodech se dozvíte fascinující zajímavosti o jednotlivých stanovištích a prověříte své znalosti při drobných úkolech.

V 11.00 se všichni spojíme při společném slavení **mše svaté**, které bude předsedat biskup Mons. Zdenek Wasserbauer. Bude to jedinečný okamžik díkůvzdání za dar prvního svátého přijímání ve společenství ze všech koutů arcidiecéze. Po skončení bohoslužby pouť nekončí! Účastníci jsou zváni k návštěvě **Arcibiskupského paláce**, kde bude pro všechny účastníky připraveno potřebné zázemí. Těšit se můžete na prohlídku reprezentačních prostor paláce, návštěvu palácové zahrady nebo zábavnou interaktivní hru.

Jak se přihlásit?

Registrační formulář:

Přihlašování probíhá elektronicky na stránkách Katechetického střediska AP

Přijďte se svými dětmi prožít den plný společenství, objevování a vděčnosti za dar, který nás spojuje nejvíce – za Eucharistii.

Těšíme se na vás v sobotu 17. října v katedrále!

Srdečně vás zveme na

BENEFIČNÍ koncerty

PRO CENTRUM LHOTKA

5|10 2026 Smyčcové kvarteto českých filharmoniků
Pondělí od 19 h

29|11 2026 Kvarteto Norbert
Neděle od 16.30 h

6|12 2026 Linha Singers
Neděle od 16 h

17|12 2026 Špačkův rodinný koncert
Čtvrtek od 17.30 h

Vstupenky - centrumlhotka.reenio.cz

Kontakt - eva.spackova@centrumlhotka.cz

Kostel Panny Marie Kralovny miru, Ve Lhotce 330/36, Praha 4 – Lhotka

Benefice jsou určeny na rekonstrukci kostela a výstavbu komunitního Centra Lhotka

Podporují nás

Praha 4 městská část

praha12

RADIO PROGLA

Setkání dvou pallií

Kardinál Josef Beran, jeden z předchůdců Stanislava Příbyla ve službě pražského arcibiskupa, nemohl být pohřben se svým palliem. To zůstalo uchováno v Papežské koleji Nepomucenum v Římě, kde kardinál Beran dožil a zemřel. A symbolicky obepjalo nový odznak metropolity, který bude nosit arcibiskup Stanislav.

Symbolické setkání dvou pallií během modlitby nešpor bylo mimořádně silnou chvílí, jež uzavřela římskou cestu několika desítek poutníků, kteří Stanislava Příbyla doprovázeli.

Josef Beran přijal pallium od papeže Pia XII. v roce 1947. Za sebou už měl věznění v nacistických koncentračních táborech Terezín a Dachau. A před sebou komunistický převrat. Pro své pevné postoje ho tehdejší režim držel 16 let izolovaného v internaci podobné vězení. A v roce 1965 mu komunisté povolili cestu do Říma ke jmenování kardinálem, ovšem bez možnosti návratu do vlasti.

„A protože dožíval v exilu a nebyl pohřben ve své katedrále a ve své diecézi, nemohl být pohřben se svým palliem. A to moje úplně nové je teď obepjaté palliem kardinála Berana. A jestliže já mám nést ovce na ramenou, jak to dnes říká papež, tak Josef Beran symbolicky nese mě,” řekl při modlitbě nešpor arcibiskup Stanislav.

„Rád bych se od kardinála Berana inspiroval jeho pevností a věrností, které vlastně způsobily jeho vyhnání. A pro které dnes stojí před beatifikací.”

A vyjádřil také pocit nehodnosti a pokory ve chvíli, kdy se symbolicky zařazuje mezi své předchůdce v pastýřské službě. Kromě kardinála Berana z nich vyzdvihl ještě svatého Vojtěcha a arcibiskupa Jana z Jenštejna. Všichni tři skončili svůj život ve vyhnání.

„Uvědomuji si, že bez pomoci někoho jiného není pastýřská služba možná. A ta pomoc je docela obyčejná, jste to vy, lidé, kteří mi různě pomáhají, dávají mi inspiraci a zpětnou vazbu, ale jsou to také svatí. Určitě především svatý Petr a svatý Pavel. Jak dnes řekl papež, taky to byli lidé se svými chybami. Pavel jich měl spoustu, často se o nich zmiňuje ve

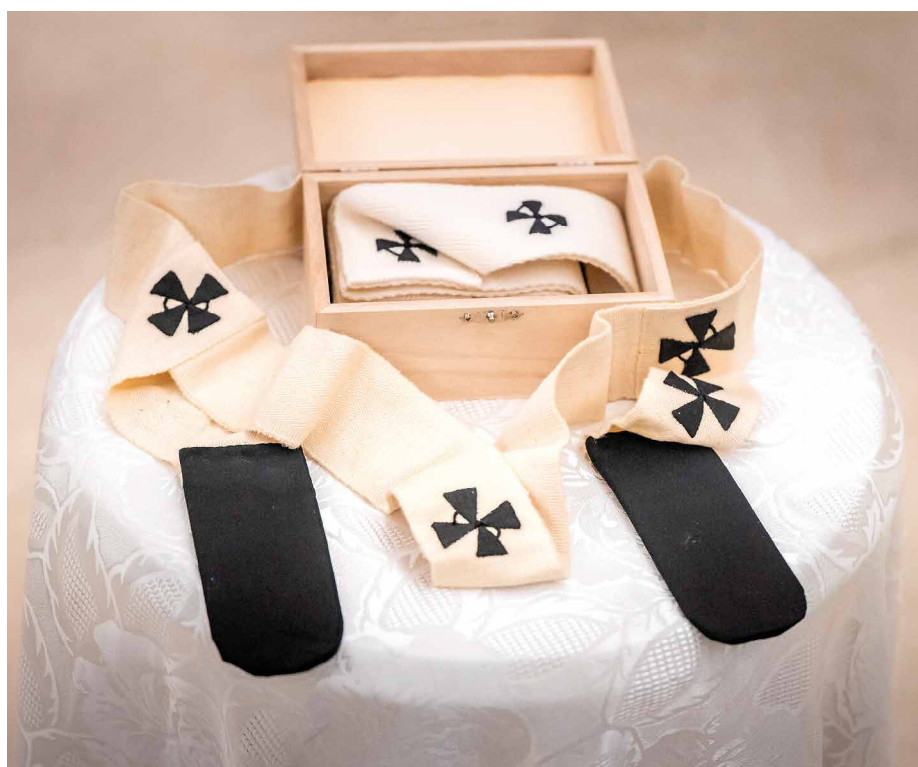

Foto: Anička Guthrie, Člověk a víra

svých dopisech. Petr zapřel Krista, byl malověrný. Ale dali se do služby Kristu,” dodal při nešporách Stanislav Příbyl.

Quo vadis, Domine?

Se svatým Petrem je spojené také další místo arcibiskupovy římské pouti. V předvečer předávání pallia slavil s českými poutníky mši na zahradě římského kostela Santa Maria delle Piante. Ten je známější spíše jako kostel Domine Quo vadis.

Podle raně křesťanské legendy proslavené v románu Henryka Sienkiewicze se apoštol Petr právě na tomto místě před branou Říma na slavné cestě Via Appia setkal s Kristem.

Petr opustil město během Nero-nova pronásledování, aby se vyhnul

mučednické smrti, protože ho římstí křesťané přesvědčili, že bude v této situaci lepší, když jejich biskup zůstane naživu. Legenda dále vypráví, že Ježíš na Petrovu otázku „Kam kráčíš, Pane?” odpověděl: „Jdu do Říma, abych se nechal znovu ukřižovat.” V tu chvíli se apoštol obrátil. A jeho cesta zpět do města byla cestou k mučednické smrti.

Arcibiskup Příbyl v kázání řekl: „Vzdát se sám sebe a dát se trochu všanc Pánu je rizikové, ale stojí to vždycky za to. Je to ta typická investice, jak říkají Židé: I prodělat je kšeft.”

Arcibiskupova pouť dál symbolicky vedla po Via Appia ke Kalixtovým katakombám, které používali křesťané v prvních staletích. Další den pak poutníci doprovodili Stanislava Příbyla do Svatopetrské baziliky k přijetí pallia.

Pavel Schrötter,
psáno pro Katolický týdeník

Co jsou osobní farnosti ?

Naprostá většina farností v katolické církvi je územních – každý věřící spadá podle svého bydliště do konkrétní farnosti. Církevní právo ale umožňuje zřizovat i takzvané osobní farnosti, které nejsou vymezeny územím, ale spojuje je jiné specifikum.

Foto: Jakub Šerých, Člověk a víra

„Kodex kanonického práva říká, že farnost má zpravidla územní charakter. Je-li to však vhodné, může být zřízena osobní farnost podle obřadu, jazyka, národnosti věřících nebo z jiného důvodu,” vysvětluje kancléřka Arcibiskupství pražského Marie Kolářová.

V pražské arcidiecézi tak vedle běžných územních farností existu-

jí osobní farnosti zřízené především podle jazyka nebo národnosti. Patří mezi ně například slovenská, maďarská, polská, německá a vietnamská farnost. Vedle nich působí také Akademická farnost Praha a Farnost pro neslyšící.

V minulosti se uvažovalo také o zřízení korejské farnosti, to však zatím není možné především kvůli ne-

dostatku kněží, kteří by ovládali korejský jazyk.

Ne každá jazyková komunita má ale vlastní osobní farnost. Například francouzsky mluvícím věřícím poskytují duchovní péči dominikáni, španělsky mluvícím pak augustiniáni, aniž by pro tyto komunity byly zřízeny samostatné osobní farnosti.

Zřízení osobní farnosti není jednoduchý administrativní krok. „Obvykle je třeba jednat s biskupskou konferencí příslušné země a zajistit kněze, kteří mluví jazykem dané komunity. Bez toho by taková farnost nemohla dobře fungovat,” říká Marie Kolářová.

Specifická je situace vietnamské farnosti. Kvůli složitým vztahům s komunistickým režimem ve Vietnamu není možné běžně spolupracovat s tamní biskupskou konferencí. Duchovní správu proto zajišťují redemptoristé ze Spojených států. „Máme s nimi uzavřenou smlouvu a oni nám zajišťují kněze pro vietnamskou komunitu,” doplňuje kancléřka.

A co ukrajinští věřící?

Přestože v České republice žije početná ukrajinská komunita, v pražské arcidiecézi pro ni není osobní farnost zřízena.

Mnozí ukrajinští katolíci nacházejí duchovní zázemí v řeckokatolických farnostech.

„Ukrajínští věřící jsou často propojeni s řeckokatolickým exarchátem. Mnozí se přirozeně zapojují do života tamních komunit,” vysvětluje Marie Kolářová.

Osobní farnosti tak představují způsob, jak církev dokáže reagovat na potřeby různých skupin věřících. Díky společnému jazyku či specifickému zaměření mohou lidé snáze najít duchovní domov a aktivně se zapojit do života místní církve. *Běla Svobodová*

5. září 2026 – pouť do Hájku

**V roce svatého Františka
Pěší trasa z Prahy k Černé Matce Boží v Hájku
(celkem 16,5 km)**

- 5.45** Sraz u I. kaple (u stanice tram. 22 a 25 Malovanka, ke klášteru v Řepích cca 7 km)
- 7.55** Řepy – Klášter kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského (přestávka na občerstvení a WC)
- 8.30** Řepy – odchod od kláštera (k Litovické tvrzi cca 5,5 km)
- 9.50** Litovická tvrz (možnost připojit se k poutníkům od autobusů 306 a 347 ze Zličína, resp. Hostivice, do Hájku 4 km)
- 10.15** Modlitební zastavení u XVIII. kaple (2 km před Hájkem)
- 11.30** Poutní mše svatá v ambitech kláštera v Hájku ke svátku Narození Panny Marie, Mons. Stanislav Příbyl, arcibiskup pražský

Více na stránkách www.hajek.ofm.cz, www.poutnicestahajek.cz

Případně napište na e-mail: Michaela.Valentova@seznam.cz, tel.: 721 303 100

Ve farnosti jsem našla lidi, kteří mi rozumějí

Paní Světlana Diakiv odjela z Ukrajiny do Česka kvůli válce. Nechala za sebou svůj domov, rodinu i známé prostředí a začínala znovu. Dnes žije v Praze, pracuje a důležité místo v jejím životě zaujímá kostel, kde našla nejen bohoslužby ve svém mateřském jazyce, ale také společenství lidí, se kterými může sdílet svou víru i zkušenost života daleko od domova.

■ Do Česka jste přišla před čtyřmi lety kvůli ruské agresi. Jaké bylo začít nový život v cizí zemi?

Nebylo jednoduché opustit domov a začít někde úplně znovu. Člověk si ale postupně zvykne. Kde žijete a pracujete, tam si časem vytvoříte nový život. Musíte přijmout situaci takovou, jaká je, a snažit se v ní najít své místo.

■ Máte tady rodinu nebo někoho blízkého?

Ne, jsem tu úplně sama. Mám tu jen dceru své kamarádky, ale ta má svou rodinu a práci, takže se vidáme jen občas. Jinak chodím hlavně do práce a moc lidí tady neznám. Když chcete někoho poznat, musíte někam chodit, být mezi lidmi.

■ Jak se vám žije v Česku? Našla jste tu přijetí?

Líbí se mi tu. Každá země je jiná a každý člověk je jiný. Někteří lidé jsou velmi milí a mají k Ukrajincům úctu, jiní se na nás dívají skrz prsty. Ale tak je to všude. Jedna paní mi jednou řekla: „Každý člověk má v hlavě své vlastní brouky.“ Důležité je, jaký ten člověk skutečně je.

■ Pomáhá vám v životě v Česku víra a farnost?

Ano, velmi. Když jsem přišla do Prahy, našla jsem ukrajinskou komunitu. Chodím na bohoslužby do sv. Klimenta nebo Nejsvětější Trojice ve Spálené, kde se ukrajinští věřící scházejí.

Na Ukrajině je víra velmi přirozenou součástí života. Je to velká tradice, hlavně na západní Ukrajině, odkud

pocházím – z oblasti kolem Ternopilu nebo Lvova. Každou neděli chodí lidé do kostela a společně slaví také velké svátky. Máme své kněze, víra je běžnou součástí života. Nosí se vyšivanky (tradiční ukrajinská vyšívaná košile nebo halenka, pozn.red.), dodržují se tradice a lidé se scházejí při slavení svátků.

■ Co pro vás znamená, že se v kostele slouží bohoslužby v ukrajinštině?

Česky umím jen trochu, takže je pro mě velmi důležité, že v rodném jazyce všemu rozumím. Když lidé mluví pomalu, rozumím i česky, ale při bohoslužbě nebo třeba při zpovědi je pro mě mnohem jednodušší mluvit ukrajinsky, protože se mohu přesně vyjádřit.

Na ukrajinské mše svaté chodí hodně lidí, každou neděli bývá kostel plný – ráno i večer. Pro mě je důležité i to, že tam setkávám lidi, kteří mají podobnou zkušenost jako já. Vlastně je to jedno z mála míst, kde mám možnost potkat další Ukrajince. Mnoho lidí tady má své rodiny, přátele a vlastní život, ale já jsem přišla sama. Ve farnosti ale nejsem jen někdo, kdo přišel z jiné země. Jsou tam lidé, se kterými si mohu povídat, sdílet svou víru a vzpomínky na domov.

■ Liší se ukrajinské tradice od těch českých?

Některé věci jsou podobné, jen mají jinou podobu. Před Velikonocemi držíme velmi přísný Velký půst, který trvá sedm týdnů. (Věřící Ukrajinci během něj tradičně zcela vyřazují z jí-

delníčku nejen maso, ale i veškeré živočišné produkty včetně mléka, sýrů, másla a vajec – pozn. Red.)

Před Vánocemi máme zase takzvanou Filipovku, pojmenovanou podle svatého Filipa. Je to přísný čtyřicetidenní půst, kdy se nesmí jíst maso, mléčné výrobky ani vejce. A na Štědrý večer pak na ukrajinském stole nesmí chybět přesně dvanáct postních chodů, na počest dvanácti apoštolů. V něčem je to podobné jako u vás, jen každá země má své vlastní zvyky a trochu jinak si je upravuje.

■ Plánujete se někdy vrátit na Ukrajinu?

Zatím zůstávám tady. Mám dočasnou ochranu do roku 2027 a pak uvidím, jestli mi ji úřady prodlouží. Člověk ji totiž dostává vždy jen na rok, takže vlastně nikdy přesně neví, co bude dál. Kdybych chtěla požádat o jiný typ pobytu, musela bych splnit podmínky, které jsou pro mě velmi náročné. Takže moje budoucnost je zatím trochu nejistá.

■ Co vám v té nejistotě nejvíc pomáhá? Dá se říct, že jste ve farnosti našla nový domov?

Ano, farnost je pro mě opravdu velmi důležitá. Našla jsem tam lidi, kteří mluví mým jazykem, rozumějí tomu, čím jsem prošla, a sdílejí stejnou víru. Když člověk opustí svou zemi, nechce mu jen místo, kde žil, ale především lidi, kteří byli součástí jeho života. Ve farnosti jsem ale našla nové společenství a díky tomu se tady necítím tak sama. Běla Svobodová

Liturgie a smíření

Když jsem studoval liturgiku v Římě, jeden z profesorů říkal bonmot, který mi utkvěl v hlavě. Říkal, že je dobře, že v římské liturgii je pozdravení pokoje až po proměňování, a ne při přinášení darů, jako v jiných liturgiích. Že je dobře, že u nás pozdravení pokoje nemá význam usmíření se před přinášením oběti, podle Kristova horského kázání, jako je to jinde. A důvod? Protože kdybychom mohli slavit mši až tehdy, až se usmíříme, říkal profesor, nemohli bychom ji slavit nikdy.

Nepochopení, spory, konflikty nebo vzájemná zranění patří k lidskému životu a Ježíš s nimi počítá. V evangeliích na více místech radí svým učedníkům, jak s nimi zacházet: poctivě je přiznat, toužit po nápravě, žádat o odpuštění. Liturgie, která „přetavila“ evangelium do podoby obřadu, nás vede stejným způsobem. Na více místech počítá s tím, že lidé v kostele nejsou ideální a že vztahy mezi nimi mohou být pochroumané.

Prvním okamžikem je úkon kajcnosti: v něm přiznáváme, že s druhými někdy nejednáme nebo nesmyslíme dobře, a prosíme, aby nám Bůh dal správný postoj. Ten, kdo v sobě nese bolest z krivdy, může úkon kajcnosti prožít jako okamžik, v němž svou nespravedlnost předkládá Bohu a žádá o sílu vidět v druhých hříšníky, kteří potřebují Boží milosrdenství a náš soucit.

Jiným momentem je eucharistická modlitba. V ní kněz po proměňování prosí, aby Duch svatý sestoupil na přítomné, aby byli jedno tělo a jedna duše v Kristu. Bez Ducha svatého a jeho pomoci často nejsme schopni udělat krok k druhému a přiznat: Ublížil jsem ti. Bez Ducha svatého často nejsme schopni odpustit a překročit bolest, kterou nám druhý způsobil. Prosba v eucharistické modlitbě nás upokojuje, že jednota a smíření není především náš výkon, ale Boží dar.

Ještě dalším momentem je pozdravení pokoje. V něm si nepodáváme ruce čistě „po přátelsku“, ale zvěstujeme druhým pokoj vzkříšeného Ježíše. Toto gesto nás učí, že Boží požehnání k nám přichází skrze druhé lidi, také skrz ty chybní a slabé – protože jiní ani nejsou. Učí nás, že my sami můžeme být zdrojem pokoje pro druhé i přes svá lidská omezení.

Nedělní liturgii slavíme každý týden znova a znova, jako by Bůh věděl, že někdy nejsme schopni přiznat svou chybu hned, ale potřebujeme jeho milost po kapkách. Jako by nás Bůh chtěl vést po malých krůčcích k umění druhému odpustit. Nebeskou liturgii budeme jednou slavit v dokonalém společenství, kde budou naše spory usmířeny a naše rány uzdraveny.

*Radek Tichý,
vyučující liturgiky na KTF UK a rektor semináře*

FRANTIŠKÁNSKÝ
festival
2. - 4. října 2026
V PRAZE

PÁTEK 2.10.2026
17:00 - 22:30
kostel sv. Josefa
na Novém městě pražském

*"Co jsem mohl udělat, udělal jsem,
ted' at' vás Kristus učí dál!"
(CL XII.KAPITOLA)*

KŘÍŽOVÁ CESTA - MŠE SVATÁ
HUDEBNĚ POETICKÉ PÁSMO

SOBOTA 3.10.2026
9:00 - 17:00
klášter minoritů sv. Jakuba
na Starém městě pražském

PŘEDNÁŠKY - DISKUZE - VÝSTAVY
WORKSHOPY - CHVÁLY - SETKÁNÍ
PROHLÍDKY KOSTELA - ADORACE
KONCERT - PROGRAM PRO DĚTI

TRANSITUS V PRAŽSKÝCH
FRANTIŠKÁNSKÝCH KOSTELÍCH

NEDĚLE 4.10.2026
9:30
kostel Panny Marie Sněžné
SLAVNOSTNÍ MŠE SVATÁ
SETKÁNÍ FRANTIŠKÁNSKÉ RODINY

www.frantisek800.cz

KURZY
CELOŽIVOTNÍHO
VZDĚLÁVÁNÍ
Akademický rok 2026/2027

Přihlášky do 15. 9. 2026

Přihlášku i podrobnosti o kurzech, termínech a cenách najdete po načtení QR kódu.

Zámec, který pobírá starobní či invalidní důchod, může navštěvovat kurzy za zvýhodněnou cenu v rámci Univerzity třetího věku.

ZIMNÍ SEMESTR
JEDNOSEMESTRÁLNÍ NABÍDKA

- Biblické a teologické základy duchovního osvobození
- Biblické a teologické základy duchovního osvobození - online
- Krajina Bible: kulturní pozadí křesťanství, judaismu a islámu
- Jak zní Bůh? Tajemství hlasu, hudby a Bible
- Úvod do kulturních dějin starověkého Egypta
- Revenanti v českých pověstech a dějinách
- Když dějiny hrají ve filmu: Od středověku po osvícenství
- Toulky antickým Římem IV.
- Politická filosofie
- Umělá inteligence v pastorační praxi (pro kněze a pastorační pracovníky)

CELOROČNÍ KURZY
ZIMNÍ + LETNÍ SEMESTR

- Dějiny papežství
- Genealogie a heraldika
- Od raného středověku do pozdního baroka. Dějiny evropské a české literatury staršího období na pozadí kulturních dějin
- Teologie manželství a rodiny (pro manželské páry)

PRO KNĚZE

- Licenciální studia liturgiky
- Licenciální studia - navazující
- Licenciální studia dogmatické teologie

 Katolická teologická fakulta
Univerzita Karlova

Svatomichaelská pouť

Na pražské Hanspaulce se každý rok na konci září scházejí sousedé na Svatomichaelské pouti. U malé kaple svatého Michaela Archanděla se tu potkává hudba, divadlo, káva a něco dobrého k zakousnutí s poutní mší a koncertem. Letos už posedmnácté.

Za poutí stojí několik dobrovolnic, které si říkají *Staropernikářské usedlictvo*. Jejich hlavním cílem je vrátet život kaplím, které byly za socialismu a ještě dlouho po něm zavřené, zanedbané a postupně chátraly. O jednu z nich, svatomichaelskou, se starají už osmnáct let, o druhou, kapli Nejsvětější Trojice na Hadovce, jedenáct let. Jedna patří Praze 6, druhá Metropolitní kapitule u sv. Víta.

„Na začátku vůbec nebyla ambice vytvořit společenství,“ vzpomíná jedna z organizátorek Marie Kuldová. Po opravě svatomichaelské kaple se v ní začali scházet lidé k nešporám a postupně přibývaly další aktivity. Sousedská setkání, koncerty, kulturní program – a také pouť. Název *Staropernikářské usedlictvo* odkazuje na nedalekou usedlost Pernikářka, ke které kaple kdysi patřila. Svatomichaelská pouť je dnes největší z jejich pravidelných akcí. Odpoledne začne divadlem pro děti, pokračuje posezením u kávy a stánky místních tvůrců. Děti si mohou něco vyrobit nebo se zapojit do dalších aktivit. A kdo chce, může se zastavit i v kapli na poutní mši. Večer pak pouť zakončí koncert.

Právě tohle propojení sousedského setkávání s duchovním životem je pro pořadatelky důležité. Na pouť mohou přijít i lidé, kteří do kostela běžně nechodí. Mohou si dát kávu, poslechnout si divadlo nebo hudbu, popovídat si se sousedy. A třeba nakonec poprvé vstoupit i do kaple. „Snažíme se něžně a nenápadně, ale přece jen trochu, formovat vnímání křesťanských svátků,“ říká Marie Kuldová.

Staropernikářské usedlictvo se ale stará i o další místa v okolí. V kapli Nejsvětější Trojice pořádá Trojiční pouť, křížovou cestu a také adventní roráty. Ty začínají ještě za tmy, při svíčkách, a během bohoslužby se venku postupně rozednívá. „Je to opravdu okamžik sounáležitosti,“ popisuje další z organizátorek Marie Hodinářová.

Pozornost věnují také malým sakrálním místům v ulicích Hanspaulky. U jedné z výklenkových kapliček pravidelně doplňují svíčky a květiny. A právě tam se ukazuje, že taková

péče může mít smysl i pro lidi, kteří sami nejsou věřící. Některé sousedky třeba samy upozorní, že svíčka došla – protože si u kapličky chodí zapálit světlo za své blízké.

Možná právě v tom je kouzlo hanspaulské pouti. Není jen církevní slavností, ale ani jen sousedským setkáním. Je místem, kde se mohou potkat lidé, kteří do kostela chodí pravidelně, i ti, kteří se kolem kaple ocitnou třeba úplně náhodou. A kde několik dobrovolnic už řadu let ukazuje, že i malá kaple může znovu ožít.

17. Svatomichaelská pouť

■ 29. září 2026, 15–19 hodin

kaple sv. Michaela Archanděla,
Praha 6 – Hanspaulka,
křížení ulic Na Pernikářce
a Duchoslávka

■ 15.15 divadélko nejen pro děti

■ 16.16 poutní mše svatá,
celebruje P. Matúš Kocián

■ 18.18 koncert před setměním

Po celé odpoledne budou připraveny stánky s drobnými výrobky a kavárna pod širým nebem.

Dvě kultury, jedna víra

Vietnamská katolická komunita v Česku žije mezi dvěma světy. Starší generace si s sebou přináší jazyk, tradice a hlubokou úctu k rodičům a předkům, zatímco jejich potomci vyrůstají především v českém prostředí. Jak vypadá prožívání katolické víry, v níž se zvuk varhan mísí s rytmem asijských bubnů a světlo svící doplňuje dým vonných tyčinek? O tom jsme hovořili s Petrem Xuân Toàn Đinhem, předsedou pastorační rady vietnamské katolické farnosti u sv. Apolináře.

■ Mohl byste se v krátkosti představit a přiblížit vietnamskou katolickou farnost čtenářům, kteří ji dosud neměli možnost poznat?

Jsem členem vietnamské katolické komunity v České republice a v současnosti působím jako předseda její pastorační rady. Ve svém osobním i veřejném životě se opírám o hlubokou křesťanskou víru.

Naše vietnamská katolická farnost je pro nás druhým, hřejivým domovem. Je to místo, kde se křesťanská víra přirozeně prolíná s vietnamskými tradicemi a úctou k předkům, čímž vytváříme živé, srdečné a hluboce prožívané společenství.

■ V čem se podle vás vietnamská katolická farnost liší od té české? A jaké jsou její nejvýraznější rysy?

Oproti tradičním českým farnostem je ta naše odlišná především atmosférou, věkovým složením i svou širší společenskou úlohou. Vyznačujeme se mimořádně silnou rodinnou i lidskou soudržností. Farnost pro nás není jen místem pro duchovní život, ale i bezpečným přístavem a zázemím, kde si navzájem pomáháme zvládat každodenní život i práci v cizí zemi.

Jsme společenství věkově pestré, s velkým množstvím dětí a mladých lidí. Znějí tu dětské scholy a výuka náboženství u nás jde ruku v ruce s výukou vietnamštiny. Naš temperament se odráží i v samotné liturgii – víru prožíváme velmi otevřeně, srdečně a s velkým nadšením.

Naše farnost navíc pomáhá už druhé a třetí generaci Vietnamců narozených v Česku uchovávat ma-

teřský jazyk, poznávat tradice předků a neztrácet své kořeny.

■ Co je podle vás charakteristické pro duchovní život vietnamských katolíků?

Duchovní život vietnamských katolíků hluboce propojuje univerzální katolickou víru s tradiční kulturou východoasijského národa. Jedním z jeho charakteristických rysů je duch „milovat Boha a vlast“. Dějiny vietnamské katolické církve jsou spojeny s krví svatých mučedníků – lidí, kteří neochvějně bránili svou víru i uprostřed pronásledování. Duch oběti pro víru a láska k vlasti se proto staly trvalým zdrojem duchovní síly vietnamských věřících.

Stejně výrazná je také úcta k Panně Marii. Vietnamští katolíci k ní mají velmi blízký vztah a její přítomnost prostupuje rodinným životem prostřednictvím mariánských pobožností, procesí, květinových darů i každodenních modliteb.

Charakteristickým rysem je rovněž bohatá lidová zbožnost. Víra se projevuje v blízkých a srozumitelných formách, jako jsou květinové oběti v mariánském měsíci, společné modlitby, modlitba růžence nebo Korunky k Božímu milosrdenství.

■ Jakou roli hraje úcta k rodičům a předkům a vietnamská katolická tradice v životě víry?

Pro vietnamské katolíky je úcta k rodičům, prarodičům a předkům jedním ze základů života víry. Představuje přirozený most mezi tradiční vietnamskou kulturou a čtvrtým přikázáním. Není pro nás jen zvykem nebo společenskou povinností, ale především projevem vděčnosti těm, kteří nám dali život a vychovali nás.

Po společném pastýřském listu vietnamských biskupů z roku 1965 byly obřady úcty k rodičům, prarodičům a předkům oficiálně uznány a začleněny do katolické liturgické praxe. Vzpomínkové obřady za zemřelé, domácí oltář předků, zapalování vonných tyčinek nebo přinášení květin a ovoce proto nejsou považovány za pověru, ale za symboly úcty, vděčnosti a živé připomínky těch, kteří nás předešli.

Během vietnamského lunárního Nového roku – Tết Nguyên Đán – se slouží mše svatá za předky, žehná se novému roku a zvláštním způsobem se připomíná úcta k rodičům a prarodičům. Vděčnost vůči předkům se tak přirozeně spojuje s vděčností Bohu.

Rodina je navíc chápána jako *domácí církev*, tedy první místo, kde se člověk učí víře. Právě v rodině se předává modlitba, křesťanský způsob života i úcta k druhým. Když rodi-

če dětem jdou příkladem a vedou je k víře, předávají ji z generace na generaci tím nejpřirozenějším a nejživějším způsobem.

■ Jak ve vaší farnosti slavíte Vánoce, Velikonoce a další významné svátky?

Vietnamská katolická komunita v České republice slaví hlavní církevní svátky v souladu s liturgií univerzální církve. Jejich podobu však přirozeně obohacují tradice a atmosféra vietnamské kultury.

Mše svaté bývají velmi živé – doprovází je varhany, dechové nástroje i vícehlasý zpěv scholy. Při velkých slavnostech, svátcích patronů nebo během vietnamského Nového roku se do liturgie i následného společného programu promítají prvky tradiční kultury, například slavnostní oděv áo dài (tradiční vietnamský slavnostní oděv, pozn. red.), květinové dary nebo lví tanec.

Zvláštní místo má Tết Nguyên Đán, vietnamský lunární Nový rok. Přestože není součástí římského liturgického kalendáře, vietnamská katolická komunita jej slaví velmi slavnostně. Půlnoční novoroční mše i bohoslužba na první den nového roku jsou příležitostí k modlitbě za předky, prosbě o Boží požehnání a pokoj pro nadcházející rok i k požehnání rodičům a prarodičům. Na začátku nového roku si navíc každý účastník bohoslužby z koše ozdobeného květinami vylosuje biblický verš, který se stává jeho duchovním průvodcem pro celý rok. Tato tradice, označovaná jako „losování Božího slova“, proměňuje Písmo v osobní povzbuzení a přináší radost i očekávání dětem i dospělým.

■ Existují nějaké zvyky nebo tradice, které by mohly české katolíky zaujmout nebo překvapit?

Při velkých slavnostech vietnamské komunity mohou české katolíky zaujmout některé prvky, které jsou pro naši kulturu typické. Jedním z nich je lví tanec. (Pozn. red.: Lví tanec – Múa Lân – je tradiční asijský tanec, při němž tanečníci v kostýmu mýtického lva za doprovodu bubnů a činelů symbolicky odhánějí zlé duchy. Ve vietnamské kultuře, včetně katolických farností, provází významné svátky)

Během svátku Tết nebo při vzpomínkových bohoslužbách za zemřelé bývá vedle hlavního oltáře připraven také oltář předků s mísou pěti druhů ovoce, čerstvými květinami a vonným-

Foto: Lucie Horníková, Člověk a víra

mi tyčinkami. Věřící k němu přicházejí zapálit vonnou tyčinku jako znamení úcty, vděčnosti a modlitby za své předky. Pro české katolíky může být právě toto propojení katolické liturgie s vietnamskou tradicí nečekaným, ale velmi silným zážitkem.

Krásnou tradicí je také novoroční přání a požehnání. Starší členové komunity v tradičních oděvech pronášejí slavnostní přání Bohu, Panně Marii, svatým, kněžím, řeholníkům i celé komunitě. Nezapomínají přitom ani na vlast, rodiče, prarodiče a předky. Celý obřad doprovází slavnostní zvuk bubnů.

Velké slavnosti jsou spojeny také se společným stolováním. Připravují se tradiční pokrmy, například bahnchúng nebo smažené závitky, o které se lidé po mši společně dělí. Komunitní život je velmi živý, srdečný a otevřený a svou atmosférou často připomíná setkání velké rodiny.

■ Jaké to je být vietnamským katolíkem v České republice?

Uprostřed uspěchaného života v zemi, která je kulturně velmi odlišná od Vietnamu, představuje společenství víry a mše svaté ve vietnamštině pro mnohé skutečný druhý domov. Je místem, kde lidé nacházejí duchovní oporu, sdílejí své radosti i starosti a společně prožívají svou víru.

Zároveň je pro nás důležité uchovávat svou kulturu a předávat ji další generaci. Nejde přitom o uzavírání se do vlastního světa, ale o možnost přinášet to, co je pro vietnamskou komunitu cenné, a obohacovat tím život celé místní církve.

■ Mladí Vietnamci v Česku vyrůstají mezi dvěma světy – doma i v kostele přijímají tradiční vietnamské hodnoty, zatímco ve škole a mezi vrstevníky žijí v českém prostředí. Jak vy sám vnímáte tuto „dvojitou identitu“ a s jakými největšími výzvami se při hledání svého místa ve společnosti i v církvi potýkáte?

Mladí Vietnamci, kteří vyrůstají v České republice, zejména druhá a třetí generace, hledají svou cestu mezi dvěma kulturními světy. Doma a ve farnosti se setkávají s vietnamskou tradicí – s úctou ke starším, důrazem na rodinu a společenství i s pevnými morálními hodnotami. Zároveň ale přirozeně vyrůstají v českém prostředí, které je ovlivňuje stejně jako jejich vrstevníky.

Pro některé je obtížné už jen to, že češtinu ovládají lépe než vietnamštinu. Když pak přijdou na vietnamskou mši, nemusí vždy dobře rozumět kázání nebo katechetickým materiálům. V českých farnostech se zase mohou setkat s jinou atmosférou a postrádat silné rodinné a komunitní vazby, na které jsou zvyklí.

Je tedy přirozené, že někdy hledají rovnováhu mezi tím, co si přinášejí

Foto: Lucie Horníková, Člověk a víra

Foto: Lucie Horníková, Člověk a víra

z rodiny, a světem, ve kterém každý den žijí. Rodiče by si přáli, aby si jejich děti uchovaly víru, tradice a hodnoty, mladí lidé se ale zároveň chtějí přirozeně začlenit do české společnosti. Najít mezi tím vším vlastní cestu není vždy jednoduché.

■ Jaká je podle vás největší výzva, které vietnamská katolická komunita v rámci katolické církve v České republice čelí? A naopak, co přináší život v české církvi vaší komunitě?

Za největší výzvu považuji předávání víry, jazyka a kultury další generaci. Jak už jsem zmínil, druhá a třetí generace, která se narodila nebo vyrůstala v České republice, má přirozeně blíž k češtině než k vietnamštině, což jí účast na ryze vietnamských bohoslužbách často komplikuje. Zároveň je už tolik neoslovují některé tradiční formy zbožnosti, které jsou blízké jejich rodičům.

Budeme proto muset hledat nové způsoby, jak mladé lidi do života komunity zapojit. Pomoci by mohla například dvojazyčná katecheze nebo větší prostor pro aktivity mládeže. Důležité je, aby mladí lidé nemuseli volit mezi svými dvěma světy, ale mohli vnímat svou vietnamskou i českou zkušenost jako přirozenou součást svého života a také své víry.

Na druhou stranu nám život v české katolické církvi přináší mnoho dobrého. Velmi si vážíme otevřenosti a přijetí, kterého se nám dostává. Česká církev sama prošla těžkými historickými zkouškami, a přesto dokáže vytvářet prostor pro lidi, kteří přicházejí z jiného kulturního prostředí. Pro

naši komunitu je velkou pomocí také to, že nám místní diecéze, zvláště Arcidiecéze pražská, poskytují zázemí a prostory pro bohoslužby i společný život; je pro nás nenahraditelnou duchovní i právní oporou.

■ Co se mohou čeští a vietnamští katolíci navzájem naučit?

Myslím, že se můžeme navzájem hodně obohatit. Vietnamští katolíci mohou do českého prostředí přinášet především živost víry, silné rodinné vazby a ochotu společně se angažovat. Do kostela často přicházejí celé vícegenerační rodiny, fungují různá společenství a lidé jsou ochotni věnovat svůj čas, síly i prostředky společnému životu farnosti. Silné propojení rodiny a farnosti může být velkým povzbuzením.

Čeští katolíci zase mohou vietnamské komunitě nabídnout zkušenost s teologickým přemýšlením a intelektuální stránkou víry. Česká církev prošla mnoha těžkými obdobími, zvláště za komunistického režimu, a uchovala si díky tomu silnou tradici osobní odpovědnosti, vnitřní hloubky a hledání způsobů, jak žít víru v každodenním životě.

Myslím, že právě v tomto vzájemném setkávání může být velká síla. Nemusíme být stejní. Můžeme si naopak uchovat vlastní tradice a zároveň se od sebe učit.

■ Jaké iniciativy byste navrhoval, aby se obě komunity více propojily?

Nejlepší jsou podle mě konkrétní příležitosti, při kterých se lidé skutečně potkají. Pomoci mohou společně

farní dny, kulturní a gastronomická setkání, kde by vietnamská komunita mohla představit svou kuchyni, hudbu a tradice a zároveň se zapojit do života českých farností. Právě jídlo, hudba a společně strávený čas často překonají jazykové bariéry lépe než dlouhé vysvětlování.

Hezkým mostem by mohlo být také propojení rodin nebo mladých lidí. Mohli bychom se navštěvovat o Vánocích nebo během svátku Těť, pořádat společné tábory nebo duchovní obnovy v adventní či postní době. Přestože se naše komunity v mnohém liší, spojuje nás jedna víra a jsme součástí téže církve. Právě při takových setkáních si to můžeme konkrétně uvědomovat a zároveň se od sebe navzájem učit.

Pomoci by mohly také společné bohoslužby, při nichž by se přirozeně střídala čeština a vietnamština, například při čtení Božího slova nebo při zpěvu. Ještě silnější pouto ale podle mě vzniká tehdy, když společně něco děláme pro druhé. Společné charitativní akce, návštěvy seniorů, sbírky na pomoc potřebným nebo třeba projekty na ochranu životního prostředí mohou vytvořit prostor, kde Češi a Vietnamci nebudou jen poznávat kulturu toho druhého, ale společně vydají svědectví o křesťanské lásce k bližnímu.

■ Co byste si přál, aby si čeští čtenáři z tohoto rozhovoru odnesli?

Především bych si přál, abychom si všichni uvědomili, že navzdory rozdílům v jazyce či zvycích sdílíme jednu víru a patříme do téže univerzální církve. Vietnamská komunita nepřišla do České republiky jen z ekonomických důvodů; přinesla s sebou živou víru, rodinnou soudržnost a nadšení, kterými může místní církev výrazně obohatit.

Pevně doufám, že rozhovor pomůže českým čtenářům – a zejména duchovním pastýřům i věřícím ve farnostech – lépe porozumět výzvám, kterým čelí mladá generace stojící mezi dvěma kulturními světy. Právě to může otevřít dveře k většímu přijetí, vzájemnému doprovázení a vytvoření prostředí, v němž se mladí lidé budou moci plně zapojit.

A hlavně věřím, že tento rozhovor inspiruje obě naše komunity k větší blízkosti a pomůže proměnit kulturní odlišnosti v mosty vedoucí k vzájemnému porozumění a respektu.

Běla Svodová

Víra bez hranic

Podle sčítání lidu jsou Slováci nejpočetnější národnostní menšinou v Česku. Potkáváme se s nimi v práci, ve škole i ve farnosti. Mluví jazykem, kterému přirozeně rozumíme. Ani více než třicet let po rozdělení společného státu nezmizel mezi Čechy a Slováky pocit blízkosti a sounáležitosti. Jak se žije Slovákovi v Praze a co pro něj znamená slovenská farnost, vypráví Peter Laššák.

■ Kdy a co vás přivedlo do Prahy?

Vlastně je to jednoduchý příběh: v roce 2012 jsem sem přijel z Detvy za (budoucí) manželkou, která zde studovala, a už jsme tu zůstali. Dnes je to čtrnáct let a založili jsme tu i rodinu.

■ Znáte slovenskou farnost?

Znám ji dobře. Když jsme ještě žili blíže centru, chodili jsme tam pravidelně. Dnes tam zavítáme spíš výjimečně, protože bydlíme za Prahou.

■ Jak byste ji přiblížil někomu, kdo o ní nikdy neslyšel?

Slovenská farnost je živá komunita. Scházejí se tam hlavně mladí lidé a studenti, slouží se slovenské mše v pátek i v neděli a kolem farnosti je bohatý společenský život. Má také skvělou polohu v centru města.

Kromě slovenských bohoslužeb se slouží také mše v maďarštině a češtině. Farnost vede P. Zoltán Balga, který mluví oběma jazyky a přirozeně se pohybuje mezi oběma komunitami.

■ Občas se říká, že vztahy Slováků a Maďarů bývají komplikované. Ve vaší farnosti to neplatí?

Myslím, že je to spíš zpolitizované téma. Samozřejmě má to historické souvislosti, ale většinou šlo o politiku. V běžném životě jsou vztahy přirozenější, lidé v pohraničí spolu normálně žijí a vycházejí.

■ Češi i Slováci svému jazyku většinou rozumějí. V čem tedy spočívá význam samostatné slovenské farnosti? Co lidem nabízí, co běžná česká farnost nemůže nahradit?

Myslím, že nejde ani tolik o jazyk. Slováky koneckonců potkáte skoro v každé pražské farnosti. Důležité je spíš to,

že se na jednom místě vytvořila specifická komunita. Scházejí se tam lidé, vznikají přátelství, společné aktivity... Má to svou historii a vlastní život.

Němec české bohoslužbě většínou nerozumí, zatímco Slovák může bez problémů chodit do kteréhokoli českého kostela. Jde tedy hlavně o společenství a možnost setkávat se s lidmi, kteří mají podobné kořeny a zkušenost.

■ Říká se, že slovenská zbožnost má trochu jiný charakter než česká. Bývá spojována s větším důrazem na lidové tradice, poutě nebo rodinné předávání víry. Vnímáte nějaká specifika slovenské spirituality?

Na Slovensku je víra přirozenou součástí každodenního života. Lidé od malička vyrůstají s tím, že v neděli se chodí do kostela. Je to samozřejmost, která se prolíná s tradicemi a folklorem.

Krásně je to vidět třeba na prvním svatém přijímání našich dětí. V Česku je to sice nádherná slavnost, ale bývá spíše komorní. Na Slovensku je to opravdu událost pro celou farnost. Když jsme tam byli, šlo k prvnímu svatému přijímání tolik dětí s rodinami a příbuznými, že se slavnost musela kvůli velkému počtu účastníků rozdělit do dvou termínů. Jinak by se do kostela všichni nevešli. Má to úplně jinou atmosféru a jiný rozměr.

■ Cítíte se po tolika letech doma spíš v Česku, nebo na Slovensku?

Češi mi říkají, že jsem Slovák, a Slováci zase, že jsem Čech. V Detvě jsem za Pražáka a v Praze zase za Detvance. Pořád máme trvalý pobyt na Slovensku a děti tam ještě skládají zkoušky, ale náš život je dnes už tady. Doma sice mluvíme slovensky, ale děti přirozeně přepínají mezi oběma jazyky. Starší syn to zvládá automaticky, u mladší dcery je čeština o něco silnější.

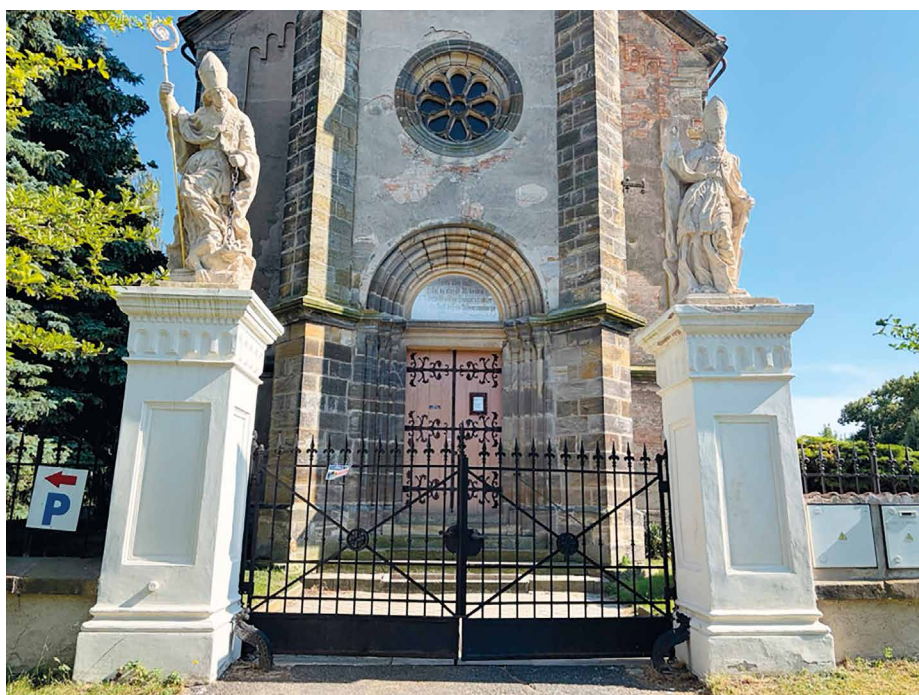
■ Co vám po těch letech v Česku nejvíc chybí?

Jednoznačně širší rodina. V Česku se nám žije dobře, jsme tu spokojeni – se školami i životem obecně. Jen tu nemáme žádné příbuzné, a to je asi to nejtěžší. Na Slovensko proto jezdíme tak často, jak jen to jde, a rodina zase jezdí za námi. Kdyby byla Detva třicet kilometrů od Prahy, bylo by to ideální!

Běla Svobodová

Znovuosazení a vysvěcení soch ve Velibech u Nymburka

V pondělí 22. června tohoto roku vyvrcholilo bezmála pětileté společné úsilí zástupců obce Dvory u Nymburka a restaurátorů z Akademie výtvarných umění (AVU) v Praze.

Současný stav vrat i se sochami světců k 22. červnu 2026.

Tento den totiž došlo ke znovuosazení kopií originálních soch sv. Prokopa a sv. Vojtěcha z dílny Františka Adámka z Nových Benátek vytvořených podle návrhu světoznámého Matyáše Brauna. Umělecky dokonale zpracované kopie z umělého pískovce, které se nyní tyčí nad vstupními vraty kostela sv. Václava ve Velibech, budou slavnostně vysvěceny na svátek svatého Václava 28. září 2026. Během doprovodného programu bude možnost zjistit více informací o historii soch i jejich restauraci, či se zaposлуchat do vystoupení Chrámové scholy Poděbrady.

Průběh restaurace

Restauraci samotnou prováděl ateliér Restaurování výtvarných děl sochařských již zmíněné AVU, konkrétně studenti Daniel Novotný a Ondřej

Čechura, a to pod vedením šéfa ateliéru MgA. Jana Kracíka. Restaurátoři za dozoru Mgr. Ludmily Maděrové z Národního památkového ústavu nejprve velmi šetrně (avšak důkladně) očistili, částečně zrestaurovali a zakonzervovali originály soch, které jsou již od začátku prosince minulého roku umístěny i s popisky přímo v interiéru kostela sv. Václava ve Velibech.

Během popisované restaurace však zároveň za pomoci historických fotografií, dokumentů, podoby jiných Braunových děl, ale třeba i 3D skenování a tisku, postupně modelovali kopie soch. Z těchto modelů následně odborně zhotovili do formy tzv. výdusky z umělého kamene, které dále ručně a velmi detailně opracovali do výsledné podoby. Na závěr byly ještě soše sv. Prokopa doplněny kovové atributy – opatská hůl a řetěz. Takto vytvořená díla pak byla ve výše zmíněném červnovém dnu osazena zpět na svá místa – tj. na sloupy kostelních vrat.

Ještě, než v textu přejdeme k vyličení starobylé historie soch, sluší se poznamenat, že celá restaurace probíhala jako součást diplomového projektu studentů (a nyní již restaurátorů) Novotného a Čechury. Tento způsob práce do velmi významné míry snížil náklady na samotnou restauraci, kterou ze svých prostředků jinak plně hradila obec Dvory – jako současný majitel těchto vzácných uměleckých děl. O zdařilosti restaurace svědčí i fakt, že Novotný s Čechurou za tuto práci získali, jako první restaurátoři ve třicetileté historii udělování cen, prestižní Cenu Josefa Hlávky za rok 2025.

Historie soch

Sochy patronů sv. Vojtěcha (zemský patron Čech a Polska, pražské arcidiecéze, duchovenstva, lodníků, rybářů či ochránce úrody) a sv. Prokopa (patron Čech, horníků, rolníků a vinařů) stály v průčelí již předchozího velelibského kostela, který se nacházel na místě současného kostela sv. Václava. Sochy z pískovce v mírně zvětšené nadživotní velikosti vznikly okolo roku 1740 na základě návrhu slavného barokního sochaře Matyáše

Bernarda Brauna (1684-1738), který se proslavil mimo jiné svými díly pro hraběte Šporka, sochami pro Karlův most v Praze, sochařskou výzdobou hospitalu Kuks apod.

Zhotovením soch byla pověřena dílna Františka Adámka z Nových Benátek, zadavatelem pak byl Ignác Zikmund z Klenové a na Benátkách – tehdejší majitel benátského panství, pod které naše obec tehdy patřila. Zmíněná dílna Františka Adámka zhotovila například i plastiky pro zámecký park v Lysé nad Labem. V parku umístěnou ucelenou alegorii dvanaácti měsíců, která rovněž vznikla dle Braunova návrhu, dnes obdivují studenti uměleckých škol z celé republiky. Pravděpodobně ve stejné době vznikly i zmíněné sochy.

Před zahájením stavby současného kostela sv. Václava byly sochy sneseny a uloženy v hospodářských budovách fary. Po vysvěcení nového kostela nechal tehdejší P. Antonín Vedral na své náklady obě sochy zrestaurovat a v roce 1880 umístit na pilíře hřbitovních vrat. Zde sochy zdobily hlavní vchod do kostela a na hřbitov až do roku 1969. V tomto roce byly pro údajnou zchátralost

a nebezpečí zborcení sneseny a uloženy na neznámém místě (informace pochází z knihy Františka Formánka, Veleliský kostel v proměnách času, str. 14–15).

Až kolem roku 2010 tehdejší obecní kronikář František Formánek zjistil, že byly přeneseny do kostela sv. Jiří v Nymburce, který dnes slouží jako depozitář pro řadu dalších církevních památek. Není třeba dodávat, že sochy byly nalezeny ve velmi špatném stavu. V roce 2021 se však

podařilo navázat kontakt s akademickým sochařem, restaurátorem a vedoucím Ateliéru restaurování výtvarných děl sochařských Akademie výtvarných umění v Praze MgA. Janem Kracíkem a jeho studenty, kteří nakonec provedli restauraci těchto vzácných děl.

Pozvánka na vysvěcení soch

Popisované kopie soch budou slavnostně vysvěceny symbolicky 28. září 2026 na svátek sv. Václava – tedy patrona nejen českých zemí, ale i veleliského kostela. Součástí akce bude také odborná historická přednáška a možnost diskuse s restaurátory a kronikářem, či doprovodný kulturní program v podobě koncertu Chráněné scholy Poděbrady. Akce začíná o půl třetí odpoledne a bude na ní možnost přispět na obnovu a údržbu veleliského kostela sv. Václava.

Nad akcí organizovanou obcí Dvory převzali záštitu senátor Tomáš Czernin a Arcibiskupství pražské.

PhDr. Matěj Prášil,
kronikář obce Dvory

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ

STARÁ BOLESLAV
27. – 28. ZÁŘÍ 2026

NEDĚLE 27. ZÁŘÍ

19.00 příjezd relikvie svatého Václava
před bazilikou sv. Václava
následuje
Svatováclavský koncert a nešpory
v bazilice sv. Václava

PONDĚLÍ 28. ZÁŘÍ

7.00 ranní chvály
v bazilice sv. Václava

7.30 mše svatá
8.30 v bazilice sv. Václava

9.15 modlitba růžence
na Mariánském náměstí

10.00 POUTNÍ MŠE SVATÁ
na Mariánském náměstí
Hlavní celebrant: Mons. Stanislav Píbil CSsR,
arcibiskup pražský

14.00 modlitba chval s požehnáním
v bazilice Nanebevzetí Panny Marie

17.00 odjezd relikvie svatého Václava
od baziliky sv. Václava

18.00 řeckokatolická liturgie
v bazilice sv. Václava

Více na www.apha.cz/narodni-svatovaclavska-pout

34. benefiční koncert

Wolfgang Amadeus MOZART

Requiem

sobota 31. října 2026 od 19 hodin
Smetanova síň Obecního domu v Praze 1

Pražští symfonikové FOK
Kühnův smíšený sbor

Uvádí: Vladimír Kořen

www.praha.charita.cz/koncert

QR kód
pro více informací

Nemůžete-li se koncertu zúčastnit a chcete-li podpořit jeho účel, zašlete, prosíme, finanční dar na bankovní účet veřejné sbírky na podporu Arcidiecézní charity Praha: 749986/5500, variabilní symbol 10 2026.

Návrat do opraveného domova byl nesmírně silný okamžik

Arcidiecézní
charita Praha

Kněžský Domov sv. Václava ve Staré Boleslavi se po rozsáhlé rekonstrukci znovu otevřel svým klientům. O tom, jak stěhování probíhalo, jsme si povídali s nově jmenovanou vedoucí domova SYLVIÍ SMIDOVOU.

Sylvie Smidová s Helenou Jeřábkovou, jednou z obyvatel Domova sv. Václava

■ Senioři jsou již nyní úspěšně zabydleni. Jak náročné bylo stěhování?

Představte si stěhování běžné domácnosti. My jsme stěhovali desítky malých domácností a seniorům, kteří i v běžném životě potřebují podporu, jsme pomáhali zabydlet se v novém. Akci jsme plánovali půl roku dopředu. Bylo třeba zajistit nejen samotný přesun, ale i tisíc dalších drobných maličkostí.

Stěhování bychom nezvládli bez podpory kolegů z ostatních služeb Charity. Každý senior měl během akce svého osobního průvodce. Samotné přestěhování jsme zvládli ve dvou dnech.

Po přestěhování jsme museli propojit dva oddělené provozy do jednoho fungujícího domova. Bylo to, jako bychom zakládali nový domov.

■ Jak na nové prostředí senioři reagovali?

Senioři přijížděli postupně. Stáli jsme u vchodu a každého příchozího jsme vítali slovy: „Vítejte doma.“ Pro všechny

to byl mimořádně silný okamžik. Mnozí senioři vyjadřovali nadšení. Často zaznívalo: „To je ale krásné.“ Nebo: „Tady je to prostorné.“ Bylo hezké sledovat jejich reakce.

■ Rodinný model péče odlišuje Domov sv. Václava od velkých pobytových zařízení. Jak konkrétně funguje?

Snažíme se co nejvíce přiblížit běžnému životu. Chceme, aby zde lidé žili svůj život co nejsvobodněji, nejpřirozeněji. Když chce někdo spát déle a dát si snídani až v půl desáté, připravíme ji v půl desáté. Nesnažíme se klienty přizpůsobovat režimu zařízení, ale naopak zařízení přizpůsobovat jejich životu. Lidé jsou často překvapeni, kolik svobody senioři mají. A právě to považujeme za správnou cestu.

■ Převzetí vedení Domova pro vás znamenalo i osobní změnu.

Předtím jsem řadu let působila v charitním Centru pro tělesně postižené Fatima. Bylo to prostředí, které jsem dobře znala a kde jsem se cítila jistě. Přijmout vedení Domova sv. Václava znamenalo vystoupit z této jistoty a převzít velkou odpovědnost. Postupně jsem ale zjistila, že mě tato práce obohacuje i lidsky. Když jsem začala více poznávat klienty a stávala se součástí jejich každodenních příběhů, došlo mi, že zatímco já pečuji o ně, oni na jiné úrovni pečují o mě.

■ V jednom rozhovoru jste řekla, že vás klienti určitým způsobem formují. Co jste tím myslela?

Když jsem začala více chodit mezi seniory, účastnit se bohoslužeb a poznávat jejich životní příběhy, dostávala jsem něco, co jsem do té doby neznala. Velkou roli v tom sehráli právě kněží, se kterými se v domově setkávám. Díky nim jsem začala hlouběji přemýšlet o duchovních věcech a o tom, co je v životě skutečně důležité.

■ Když se dnes ohlédnete za uplynulými dvěma lety, co ve vás převažuje?

Především vděčnost. Za klienty, kteří byli trpělivi. Za rodiny, které nám důvěřovaly. A za kolegy, kteří do celé proměny domova vložili obrovské množství energie. Když dnes procházím domovem a vidím, že jsou lidé zabydleni a cítí se tady dobře, vím, že všechno to úsilí mělo smysl. Po dvou letech příprav a provizorního fungování máme zase pocit, že jsme doma.

Jarmila Lomozová

Pouť ke sv. Prokopovi na Sázavě.

Foto: Petr Synek, Člověk a víra

Pražské Benátky spolu s farností Štěchovice uspořádaly u příležitosti slavnosti Nanebevzetí Panny Marie další ročník Královny Vltavy.

Foto: Jiří Štástka, Člověk a víra

Hlavní Mariánská pouť ve Staré Boleslavi, 15. 8. 2026.

Foto: Alois Vašků

Pouť ke sv. Prokopovi v kostele Všechných svatých.

Foto: Lucie Horníková, Člověk a víra

Jeden z trojice táborů pro mladé na Hoře Matky Boží v Královíkách – Taxiway camp.

Foto: Anežka Sedláčková

3 500 mladých se modlí při závěrečné vigíli Celostátního setkání mládeže v Ostravě.

Foto: Jan Pěcha, Člověk a víra

Z diáře

ARCIBISKUPA PŘIBYLA

1. 9. / 9.00 bazilika sv. Ludmily na Vinohradech / mše sv. k zahájení školního roku na Arcibiskupském gymnáziu
3. 9. / 13.00 Praha / uvítání nového apoštolského nuncia
5. 9. / 11.30 klášter v Hájku u Prahy / poutní mše sv.
7.–9. 9. výlet s bohoslovci
12. 9. / 13.00 kostel sv. Ludmily v Praze-Chvalech / mše sv. za P. Františka Štveráka
14. 9. / 14.00 Černý Most / žehnání křížové cesty
14. 9. / 16.45 katedrála sv. Víta / odemykání Korunovačnických klenotů
15. 9. / 17.00 Krajská vědecká knihovna v Liberci / přednáška: Na cestách za charitními projekty v Africe
18. 9. / 18.00 kostel Panny Marie Sněžné v Praze / mše sv. a beseda

19. 9. / 10.00 kostel sv. Jakuba na Zbraslavi / mše sv. a setkání s věřícími
23. 9. Bolinka u Vlašimi / žehnání charitního zázemí
27. 9. / 15.00 Říp / modlitba a žehnání sochy
27. 9. / 19.00 Stará Boleslav / Svatováclavský koncert a nešpory
28. 9. / 10.00 Stará Boleslav / poutní mše sv.
29. 9. / 9.00 katedrála sv. Víta / uložení korunovačnických klenotů
29. 9. Střední zdravotnická škola na Žižkově / otevření nové budovy, mše sv.
30. 9. / 17.00 kostel Matky Boží před Týnem / Veni Sancte

Z diáře

BISKUPA WASSERBAUERA

1. 9. / 8.30 Škola sv. Augustina, Praha 4 / mše sv. k zahájení školního roku
3. 9. / 7.00 katedrála sv. Víta / mše sv.

3. 9. / 13.00 Praha / uvítání nového apoštolského nuncia
4. 9. / 16.30 bazilika sv. Ludmily na Vinohradech / mše sv. za povolání
5. 9. Brno / kněžské svěcení
6. 9. / 10.00 Vraný / mše sv. s poděkováním za úrodu
7.–9. 9. výlet s bohoslovci
10.–12. 9. Acquiulea (Itálie) / zahájení výstavy Markovo evangelium. Sedm století. Tři zlomky. Jeden evropský příběh
14. 9. / 16.45 katedrála sv. Víta / odemykání Korunovačnických klenotů
14.–17. 9. Linz / konference o synodalitě
19. 9. / 16.00 Velká Bíteš / 30 let Kolpingova díla
20. 9. / 8.30 kostel sv. Václava v Kladně-Rozdělově / mše sv. (výročí posvěcení kostela)
24. 9. / 7.00 katedrála sv. Víta / mše sv.
27. 9. / 10.00 kostel sv. Václava v Mníšku pod Brdy / mše sv. (výročí posvěcení kostela)
28. 9. / 10.00 Stará Boleslav / poutní mše sv.
29. 9. / 9.00 katedrála sv. Víta / uložení korunovačnických klenotů

PASTORAČNÍ STŘEDISKO – CENTRUM PRO RODINU

■ **Kurz sv. Pavla** „Vstaň, jdi do města a tam se dovíš, co máš dělat.“ Sk 9,6. Kurz zaměřený na základy víry, modlitby a společenství. Je určen všem, kdo chtějí prohloubit své znalosti víry a rozvíjet praktické dovednosti pro život ve farnosti a církvi (škola modlitby, práce a vztahy v církvi, farnost). Přihlášky: cpr@apha.cz (Pastorační středisko, Kolejní 4, Praha 6 – Dejvice; od 3. října).

■ **Příprava na manželství – podzimní běh** Informace a přihlášky na webu (úterky od 6. října do 8. prosince, vždy od 19.00 do 21.00).

■ **Sobota pro ženy** Setkání s rodinnou psychoterapeutkou Hanou Imlaufovou na téma „Vztahy, které kvetou“. Společně se zamyslíme nad tím, co pomáhá vztahům růst a rozkvétat. Více informací na webu (10. října od 9.00 do 16.00).

■ **Devatero pro rodiče** Žážitkově-vzdělávací kurz zaměřený na výchovu dětí předškolního věku a principy efektivního rodičovství. Více informací a přihlášky na webu Pastoračního střediska (říjen–prosinec; vždy v pondělí nebo v úterý od 18.15 do 20.15).

■ **Teologie manželství a rodiny** Zveme manželské páry, které se chtějí zapojit do pastorece snoubenců a manželských párů, k účasti v dalším běhu kurzu v akademickém roce 2026/2027. Více informací na webu.

■ **Setkání pro rozvedené** (21. listopadu od 9.00–17.00).

Určeno **všem, kteří hledají povzbuzení, porozumění a nový pohled na svůj život.** Prostor, kde je možné otevřeně hovořit o vlastní životní zkušenosti, sdílet ji s ostatními a hledat cestu k novému začátku ve světle křesťanské víry i odborné pomoci. Možnost individuálních rozhovorů s církevním právníkem, psychoterapeutkou a knězem v diskrétním, bezpečném a důvěrném prostředí. Program: přednáška, sdílení v menších skupinách, prostor pro individuální rozhovory, společný oběd a adorace. Přihlášky: <https://forms.cloud.microsoft/e/N5Gb8xYStb>.

■ **Mediace – cesta k řešení ke spokojenosti obou stran.** Bezpečný a nestranný způsob, jak hledat řešení partnerských, rodinných i mezigeneračních konfliktů. Nabízí prostor pro otevřený a respektující rozhovor, ve kterém mohou jednotlivé strany vyjádřit své potřeby, obavy a očekávání a zároveň lépe porozumět pohledu druhého. Cílem mediace není určit, kdo má pravdu nebo kdo je viníkem, ale pomoci stranám nalézt vzájemně přijatelné řešení. Podporuje komunikaci, pomáhá zmírnit napětí a umožňuje hledat dohodu. Více Info: cpr@apha.cz.

<https://pastorace.apha.cz>

ARCIDIECÉZNÍ CENTRUM PRO MLÁDEŽ

Termíny akcí, víkendů a setkání ve školním roce 2026/2027 jsou zveřejněny na úvodní stránce webu ADCM.

■ **2.–4. října** Víkendovka pro mladé 11–15 let. Informací a přihlašování na webu ADCM.

■ **23.–25. října** Víkendovka pro mladé 15–19 let, viz web ADCM.

■ **21. listopadu** Arcidiecézní setkání mladých v Kobylisích.

■ **27. listopadu** Arcidiecézní ples mládeže na Arcibiskupství.

www.adcm.cz

VYŠEHRADESKÁ KAPITULA

■ **6. září** 900 let od smrti první české královny Svatavy Polské. **Od 15.00** přednáška Svatava a její doba (doc. PhDr. K. Kubínová, Ph.D.), v **17.00** slavnostní mše sv.

■ **19. září od 15.30** Vivat Svojsík. Hudební program v bazilice při příležitosti 150. výročí narození zakladatele českého skautingu Antonína Benjamína Svojsíka. Vystoupí komorní uskupení NeoKlasik orchestr.

www.kkvys.cz

SVATÁ HORA

■ **4. září** Vigilie pro mladé (14–26 let) s možností přespání. Více na Instagramu a Facebooku.

■ **5. září od 9.00** Pouť bývalých i současných svatohorských vokalistů, trubáčů a ministrantů.

■ **6. září** Záříjový koláč. Výtěžek bude věnován na spolufinancování opravy studánky.

■ **12. září** Příbramská svatohorská šalmaj a Běh hasičů do svatohorských schodů.

Exercicie

■ **14.–18. září** Neprosím, abys je ze světa vzal; P. Petr Beneš CSsR.

■ **8.–11. října** Zastavení se na hoře; P. Miroslav Auxt.

■ **15.–18. října** Poslední čtyři věci člověka; P. Vít Uher.

■ **22.–25. října** Biblické ženy; P. Miloš Szabo.

www.farnost-svatahora.cz

KC MATKY TEREZY

■ **10. září od 19.00** Zastavení u Matky Terezy s P. Petrem Glogarem. Téma: Víra není terapie a přesto uzdravuje. Kdy pomůže modlitba a kdy terapie? (KCMT).

■ **14. září od 19.00** Filmový večer – Autobus. Záznam divadelního představení na motivy C. S. Lewise – Velký rozvod. Následuje rozhovor s Markou Míkovou, autorkou scénáře.

■ **24. září od 19.00** Nad uměním života – Ing. Mgr. Matěj Lejsal, Ph.D., ředitel neziskové organizace Domov Sue Ryder. Téma: Roky navíc – a co s nimi?

■ **3. října** Farní den – Chodovská pouť. **Od 10.00** mše sv. **od 16.00** teátr Pavla Šmída – Pavlík a hvězda. Bohatý program na farní zahradě Závěr cca v **18.00**.

■ **Pondělí od 16.00 do 18.00** Otevřený kostel (kaple KCMT).

■ **Od září** Cafe Terezie – otevřeno i během týdne.

www.kcmt.cz

KC PRAHA-BARRANDOV

■ **7. září od 19.00** Dvořákův festival – Duo Gric (Táňa a Drahoslav Gricovi). Výběr ze Slovanských tanců Antonína Dvořáka pro varhany. Doporučené vstupné 100 Kč.

■ **13. září od 16.00** Pouť v kostele Narození Panny Marie v Malé Chuchli. **Ve 14.30** pěší pouť od barrandovského kostela.

■ **16. září od 17.00** Andělská matiné – Slavic trio: Tři dechy, tři století. Hudba L. van Beethovena a dalších skladatelů 18.–20. století.

■ **23. září od 18.00** Bacha na Telemana – barokní hudba v podání souboru Musica affecta.

■ **1. října od 19.00** Hudba, slovo a česká terzetta. Skladby B. Martinů a A. Dvořáka pro smyčcové trezetto. Doporučené vstupné 150 Kč (sál KC).

■ **5. října od 18.00** Modlitba za bezpečný svět – Jamajka (mše sv. a přednáška).

www.centrumbarrandov.cz

KC A ŘKF PRAHA HOSTIVAŘ

■ **1., 8., 15., 22. a 29. září od 18.45** Malé večery chval s adorací (kostel).

■ **6. září od 14.00 do 18.00** Záběhlický komunitní den – divadelní představení Cirkus Kus Kus, koncert Nsango Malamu – duchovní hudba z Konga a Angoly, kreativní dílnička, hry, občerstvení, prohlídka kostela (záběhlický kostel).

■ **20. září od 17.00** Hostivařský komorní koncert: Belfiato Quintet (kostel).

■ **25. září** Večer chval. **Od 19.00** mše sv., v **19.00** večer chval s promluvou, přímlovými modlitbami, svátostí smíření, adorací a agapé (kostel / Farní stodola).

■ **27. září od 16.00 do 18.00** Světlo pro tebe (záběhlický kostel).

www.farnosthostivar.cz

ŘKF SV. LUDMILY PRAHA-VINOHRADY

■ **Oslavy kněžny sv. Ludmily**

13. září od 11.00 Poutní mše sv., celebuje Mons. Jan Baxant. **Od 19.00** koncert: skladby A. Dvořáka: Missa D dur a Te Deum. Účinkuje orchestr Harmonia Praga, Vysokoškolský soubor UK a sólisté, diriguje Štefan Britvik (podium před bazilikou, při nepříznivém počasí uvnitř).

15. září od 17.30 Petr Piřha: Křížová cesta sv. Ludmily v podání umělců.

16. září od 16.30 Mše sv. ke cti sv. Ludmily, kazatel P. Konstantin Mikolajek O.Praem. Hudební doprovod Václav Hudeček – housle a Klára Burešová – varhany.

■ **27. září od 19.00** 1. koncert 8. ročníku festivalu Nedělní varhanní hudba. Účinkuje Přemysl Kšica. Vstupné 250 Kč, senioři a studenti 100 Kč, děti zdarma.

www.ludmilavinohrady.cz

Záříjový Nezbeda a Cvrček

V záříjovém výtisku Nezbedy mladí čtenáři naleznou rozhovor s dobrovolnicí Danou Klačkovou na Kubě. Budme vděční za to, co máme, povídku Vítr ve vlasech, veršovaný příběh jedné kočky Pohádka o pyšné kočce, první díl nového příběhu čtyř kamarádů Správná čtyřka s podtitulem Dobrořdužství v Anglii. V tomto výtisku také začíná komiks Anička, který vypráví o životním osudu Aničky Zelíkové, dívky, jež obětovala svůj mladý život za nenarozené děti. Vše doplňují tradiční rubriky Humor, Vlčí doupě, Převratné objevy a Pro bystré hlavy.

Záříjový Cvrček učí malé čtenáře, že si mají hledat dobré kamarády a také na ně pamatovat v modlitbě.

Rádi zašleme na požádání zdarma ukázkové výtisky.

Bližší informace:
casopisnezbeda.cz

ŘKF SV. TOMÁŠE PRAHA-MALÁ STRANA

■ **10. září od 12.15** Mše sv. k počtě sv. Mikuláše Tolentinského OSA s požehnáním chlebičků.

■ **13. září od 9.30** Primiční mše sv. P. Jakuba Starého OSA s novokněžským požehnáním.

■ **22. září od 18.00** Mše sv. s pobožností ke sv. Ritě a požehnáním růží.
—— www.farnostsvatehotomase.cz

ŘKF PRAHA-KUNRATICE

■ **13. září od 16.00** Mše sv. u opravené kapličky Jména Panny Marie ve Zdiměřicích, následuje doprovodný program a přátelské setkání.

■ **25.–27. září** Kurz Filip. Více informací a přihlášky na webu farnosti.
—— <https://www.farnostkunratice.cz>

ŘKF DOBRŘÍŠ

Září Výstava fotografií manželů Lyonsových z národních parků Kostariky (PC).

Výtvarný kroužek akademického malíře Mira Pograna a Mgr. Daniely Doubkové (informace na webu farnosti).
—— <https://www.farnostdobris.cz>

DOMINIKÁNSKÁ 8

■ **24. září od 19.30** Odkud čerpat naději? Gutiérrez a spiritualita osvobození. Uvedení nového překladu knihy *Pít*

z vlastní studny od Gustava Gutiérreze. Hosté: Markéta Křížová, Ivana Noble, Tim Noble; moderátor: Alexandr Flek (refektář, vstup Jalovcová 2).

■ **1. října od 19.30** Bílá hora, víra a paměť. Hosté debaty: Ivana Čornejová, Kateřina Hlaváčová a Jiří Mikulec; moderátorka: Kateřina Bobková-Valentová (refektář).

—— www.dominikanska8.cz

KLÁŠTER DRASTY

■ **8.–11. října** Dny pro rozvedené s P. Bogdaem Stepienem, OSPPE.

■ **28. října – 1. listopadu** Dny pro singles s Kateřinou Lachmanovou.
—— www.kerit-drasty.cz

DOMOV SV. KARLA BOROMEJSKÉHO

■ **6. září od 14.00** Vinobraní v klášteře. Stánky s vínem, občerstvením a dobročinnými předměty. Připraven bude také program pro děti. Vystoupí Jožka Šmukař s cimbálovou muzikou, Jana Rychterová, KrisKros a capella, folklórní soubor Rosénka. Vstupné dobrovolné (zahradu Domova).

—— www.domovrepy.cz

KOMUNITNÍ CENTRUM ZAHRADE – VLAŠIM

■ **30. září od 19.00** Jan Spálený Trio; soubor legendy českého blues (Folkrockový klub).

■ **22. září od 19.00** Alena Zárybnická; meteoroložka a moderátorka (Literární klub).

<https://komunitnicentrumvlasim.cz>,
—— Facebook: Folkrockový klub Vlašim

KŘEŠŤANSKÝ KLUB BEROUN

■ **18. října od 17.00** Cimbal Classic u sv. Jakuba, koncert nadžánrové folkové hudební skupiny. Vstupenky na ivasku@razdva.cz a hodinu před koncertem na místě.

Facebook: KBB,
—— Křesťanský klub Beroun

VESELÁ ŠKOLA – CÍRKEVNÍ ZŠ A ZUŠ

■ **3. září od 16.00 do 17.00** Burza sportovních potřeb. Vstupné zdarma – případné dobrovolné finanční příspěvky budou použity na vybavení školy (dvorek školy; Soukenická 10, Praha 1).

—— www.veselaskola.cz

VARHANNÍ NEŠPORY MALTÉZSKÝCH RYTÍŘŮ

■ **7. září od 17.00** Koncert pro violoncello a varhany. Vystoupí violoncellista Jan Páleníček a varhaník Pavel Černý, v programu zazní díla J. S. Bacha, A. Dvořáka a M. Regera. Vstup volný (kostel Panny Marie pod řetězem).

NOVÝ ŘEHOLNÍ DŮM

Provinční ministr br. Bonaventura Ondřej Čapek zřídil dne 8. června 2026 nový řeholní dům v Hájků u Prahy.

USTANOVENÍ

■ **P. Szymon Bialik OP** ustanoven farářem Polské ŘKF (od 1. září).

■ **P. Petr Bubeníček** uvolněn z funkce administrátora ŘKF Roztoky u Prahy (od 1. srpna) a od téhož data ustanoven výpomocným duchovním ŘKF Praha-Zbraslav.

■ **P. František Čech** uvolněn z funkce administrátora ŘKF Praha-Čakovice a z funkce sekretáře IV. pražského vikariátu (od 1. srpna) a od téhož data ustanoven administrátorem ŘKF Praha-Lhotka.

■ **Mgr. Martin Červený** ustanoven administrátorem in materialibus ŘKF Kostelec nad Černými lesy (od 1. srpna).

■ **P. Dr. Vojtěch Eliáš** ustanoven administrátorem excurrendo ŘKF Praha-Čakovice (od 1. srpna).

■ **P. ThMgr. Jerzy Antoni Gapski** uvolněn z funkce faráře ŘKF Praha-Smíchov a z funkce rektora kostela sv. Gabriela Praha-Smíchov (od 1. srpna) a od téhož data ustanoven farářem ŘKF Ořech.

■ **P. Stanisław Góra** je s účinností od 1. srpna 2026 uvolněn z funkce faráře Římskokatolické farnosti u kostela Panny Marie Královny míru Praha-Lhotka a z funkce okrskového vikáře III. pražského vikariátu. P. Góra podal rezignaci na úřad kanovníka Kolegiální kapituly Nanebevzetí Panny Marie na Karlštejně i na administrátora farnosti pro neslyšící. V současné době P. Góra nemá ustanovení k veřejné duchovní službě.

■ **P. Mgr. Tomáš Gregůrek O.Cr.** uvolněn z funkce administrátora ŘKF Praha-Hloubětín (od 1. srpna). Od téhož data

ustanoven administrátorem ŘKF sv. Petra Praha-Nové Město, administrátorem excurrendo ŘKF Praha-Hloubětín a rektorem kostela sv. Martina, Tursko.

■ **P. Jan Hála** uvolněn z funkce administrátora excurrendo ŘKF Veliš u Vlašimi a z funkce farního vikáře ŘKF Vlašim (od 1. srpna) a od téhož data ustanoven farním vikářem ŘK akademické farnosti Praha. Zároveň byl ustanoven novým administrátorem farnosti pro neslyšící (od 1. září).

■ **P. ThLic. Petr Hruška SJ** uvolněn z funkce farního vikáře ŘK akademické farnosti Praha (od 1. září). Jeho dosavadní ustanovení farním vikářem excurrendo ŘKF sv. Štěpána Praha-Nové Město tím přestalo být excurrendo.

■ **P. Mgr. MUDr. Jiří Korda** ustanoven výpomocným duchovním ŘKF Hostivice (od 15. srpna).

■ **P. ThLic. Mariusz Kuźniar, Th.D.** uvolněn z funkce faráře ŘKF Ořech a z funkce výpomocného duchovního ŘKF Praha-Stodůlky (od 1. srpna) a od téhož data ustanoven farářem ŘKF Praha-Smíchov a rektorem kostela sv. Gabriela Praha-Smíchov.

■ **P. Lukáš Lipenský O.Cr.** uvolněn z funkce administrátora ŘKF sv. Petra Praha-Nové Město, z funkce rektora kostela sv. Martina Tursko, z funkce rektora in spiritualibus filiálního kostela sv. Mikuláše Praha-Malá Strana a uvolněn z pověření duchovní službou v Nemocnici na Františku (od 1. srpna).

■ **P. Mgr. Gabriel Lukáš Malich OP** ustanoven administrátorem ŘKF sv. Jiljí Praha-Staré Město (od 1. září).

■ **Mons. ThLic. Artur Matuszek, Th.D.** ustanoven okrskovým vikářem III. pražského vikariátu (od 1. srpna 2026 do 31. července 2031).

■ **P. Mgr. Kliment Tomáš Mikulka OP** uvolněn z funkce administrátora ŘKF sv. Jiljí Praha-Staré Město (od 1. září) a od téhož data ustanoven farním vikářem téže farnosti.

■ **P. PhDr. ThLic. Jaroslav Mrňa, Ph.D.,** uvolněn z funkce výpomocného duchovního ŘKF Praha-Dejvice (od 1. srpna) a od téhož data ustanoven administrátorem in spiritualibus ŘKF Roztoky u Prahy.

■ **O.prot. ThLic. Mgr. Tomáš Mrňávek, Ph.D.D.S.E.O.** uvolněn z funkce výpomocného duchovního ŘKF Praha-Hlubočepy (od 1. července).

■ **P. Lic.Theol. Michał Murzyn OP** uvolněn z funkce faráře Polské ŘKF (od 1. září).

■ **Mgr. Ivan Augustin Navrátil** uvolněn z funkce administrátora in materialibus ŘKF Kostelec nad Černými lesy (od 1. srpna).

■ **P. ThLic. Slavomír Ordoš** uvolněn z funkce farního vikáře ŘKF Praha-Chodov (od 1. srpna) a od téhož data ustanoven farním vikářem ŘKF Příbram-Svatá Hora.

■ **doc. Ing. Václav Petříček, CSc.** uvolněn z funkce člena Ekonomické rady AP (od 8. června).

■ **P. Mgr. Vojtěch Poppr** uvolněn z jáhenské služby v ŘKF sv. Jakuba Staršího Příbram a v ŘKF Dobříš (od 20. června) a od téhož data ustanoven farním vikářem ŘKF Praha-Chodov.

■ **P. Ing. Ing. Bc. Bc. Samuel Privara, Ph.D., SJ** ustanoven farním vikářem ŘK akademické farnosti Praha (od 1. září).

■ **Mons. Josef Ptáček** vzhledem ke svému jmenování kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze podal rezignaci na úřad kanovníka Kolegiální kapituly Nanebevzetí Panny Marie na Karlštejně (22. června). Dále byl jako generální vikář uvolněn z funkce metodika informačních technologií AP (od 1. července).

■ **P. Mgr. Zdeněk Skalický** ustanoven administrátorem ŘKF Benátky nad Jizerou (od 1. srpna 2026 do 31. července 2031).

■ **Jakub Sobotka** uvolněn z jáhenské služby v Arcibiskupském semináři Praha (od 1. srpna) a od téhož data ustanoven k jáhenské službě v ŘKF Dobříš.

■ **Prokop Šatava** uvolněn z funkce pastoračního asistenta ŘKF Roztoky u Prahy (od 1. srpna) a od téhož data ustanoven administrátorem in materialibus v téže farnosti.

■ **P. ThLic. Irenej Robert Šiklar Ph.D., OP** uvolněn z funkce farního vikáře ŘKF sv. Jiljí Praha-Staré Město a z ustanovení zodpovědným za pastorační francouzsky mluvící komunity věřících v AP (od 1. září).

■ **P. Mgr. Ondřej Šimer** uvolněn z jáhenské služby v ŘKF Praha-Kunratice (od 20. června) a od téhož data ustanoven farním vikářem ŘKF Vlašim. A od 1. srpna ustanoven administrátorem excurrendo ŘKF Veliš u Vlašimi.

■ **PhDr. Tomáš Vyhnánek** ustanoven ekonomem Arcibiskupství pražského (od 1. srpna 2026 do 30. června 2031).

ŽIVOTNÍ JUBILEA

■ **P. MUDr. Miroslav Malý**, administrátor v Čestlicích, 8. 9. 1950 (76 let)

■ **P. ThDr. Jiří Huber**, emeritní kanovník, 11. 9. 1932 (94 let)

■ **P. Mgr. Matěj Jirsa**, farní vikář ŘKF Příbram-Svatá hora, 12. 9. 1996 (30 let)

■ **P. Mgr. Vlastimil Vajdák SDB**, farní vikář ŘKF Praha-Kobylisy, 12. 9. 1981 (45 let)

■ **P. Philippe Deroo**, kněz pražské arcidiecéze působící v zahraničí, 14. 9. 1946 (80 let)

■ **Mons. Mgr. Václav Malý**, emeritní pomocný biskup, 21. 9. 1950 (76 let)

■ **P. František Benda**, kněz na odpočinku v Ořechu, 22. 9. 1928 (98 let)

■ **P. doc. PhDr. Libor Ovečka, Th.D.,** administrátor ŘKF Praha-Dolní Počernice, 27. 9. 1950 (76 let)

VÝROČÍ SVĚCENÍ

■ **P. Mgr. Andrés Emilio Ampudia Esquivel OSA**, duchovní péče o španělsky mluvící obyvatele, farní vikář ŘKF sv. Tomáše Praha-Malá Strana, 4. 9. 2021 (5 let)

■ **P. Dr. Bonaventura Jiří Štivar OFMCap.,** rektor kostela Panny Marie Královny andělů a kostela Narození Páně Praha-Hradčany, 7. 9. 1991 (35 let)

■ **P. Petr Boštík SDB**, farní vikář ŘKF Praha-Kobylisy, 17. 9. 2011 (15 let)

■ **Mgr. Ladislav Staněk**, trvalý jáhen ŘKF Praha-Chodov, 24. 9. 2016 (10 let)

■ **Mons. ThLic. Ing. Zdenek Wasserbauer, Th.D.,** pomocný biskup a probošt kapituly, 30. 9. 1996 (30 let)

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Úmysl papeže

Za péči o vodu: Modleme se o spravedlivé a udržitelné zacházení s vodou, zdrojem nezbytným pro život, aby každý měl rovný přístup.

Národní úmysl

Za katechety: Modleme se, aby katecheté a učitelé náboženství měli v novém školním roce dostatek nápadů, energie a vytrvalosti.

HISTORICKÝ KALENDÁŘ

1. září 1656

Matka Marie Elekta společně se sestrami založila v Praze klášter bosých karmelitek – Karmel sv. Josefa.

2.–6. září 1666

Velký požár Londýna, při němž shořelo přes 13 000 domů a téměř 90 kostelů, včetně původní katedrály sv. Pavla.

4. září 2016

Papež František svatořečil Matku Terezu.

7. září 1836

Pražský arcibiskup Ondřej Alois Ankwic z korunoval ve svatovítské katedrále císaře Ferdinanda I. Dobrotivého českým králem. Byla to poslední korunovace českého krále.

8. září 2006

Založen Institut Dobrého Pastýře, společnost apoštolského života sdružující tradičně orientované katolické kněze. Na rozdíl od Kněžského bratrstva sv. Pia X. je v plném společenství s katolickou církví.

září 1416 (někdy uváděno 11. září)

Pražská univerzita vydala dobrozdání na obranu Jana Husa, v němž dosvědčila jeho mravní život a dobrou pověst. Kostnický koncil poté téhož roku proti univerzitě zasáhl a pokusil se omezit její činnost.

12. září 1316

Petr Žitavský, jeden z autorů Zbraslavské kroniky, která je cenným pramenem poznání přemyslovského a lucemburského období, se stal opatem zbraslavského kláštera.

19. září 1636

Zemřel František z Ditrichštejna, olomoucký biskup, kardinál, významný moravský politik, rádce českých králů a jeden z představitelů pobělohorské rekatolizace.

22. září 1986

Zemřel Jan Merell, český kněz, biblista a teolog. V letech 1954–1974 působil jako děkan Cyrilometodějské bohoslovecké fakulty v Litoměřicích.

25. září 1396

Osmanské vojsko rozdrtilo v bitvě u Nikopole křižáckou armádu vedenou Zikmundem Lucemburským.

27. září 1366

V katedrále sv. Víta byla dokončena hrubá stavba Svatováclavské kaple.

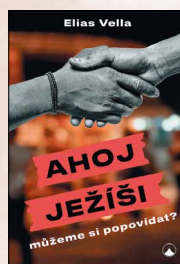
27. září 1696

Narodil se Alfons Maria z Liguori, italský biskup, světec, učitel církve a zakladatel Kongregace Nejvyššího Vykupitele (redemptoristů).

Vít Kochánek

KNIŽNÍ NOVINKY

KARMELITÁNSKÉ
NAKLADATELSTVÍ

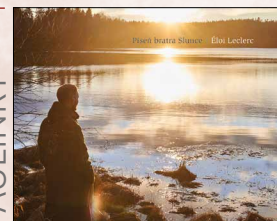

**AHOJ JEŽÍŠI,
MŮŽEME SI
POPOVÍDAT?**
Elias Vella
Brož., 224 str.,
329 Kč

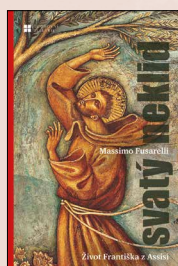

**ŠTĚSTÍ
PODLE FRANTIŠKA
Z ASSISI**
Bratr Pavel
Brož., 104 str.,
189 Kč

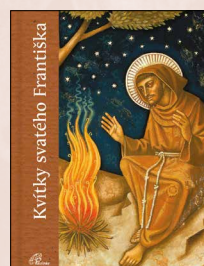
PAULÍNKY

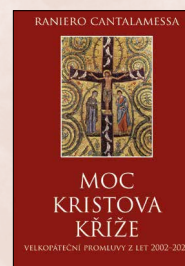
PÍSEŇ BRATRA SLUNCE
Éloi Leclerc
Váz., 152 str., 299 Kč

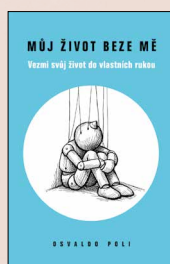
**SVATÝ NEKLID:
ŽIVOT
FRANTIŠKA
Z ASSISI**
Massimo Fusarelli
Brož., 240 str.,
299 Kč

**KVÍTKY
SVATÉHO
FRANTIŠKA**
Váz., 192 str.,
299 Kč

**MOC
KRISTOVA KŘÍŽE**
Raniero
Cantalamessa
Brož., 200 str.,
289 Kč

**MŮJ ŽIVOT
BEZE MĚ**
Osvaldo Poli
Brož., 264 str.,
299 Kč

KRYSTAL OP

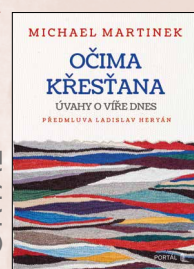

**KATECHEZE II
(KATECHEZE
12–18)**
Kyrillos
z Jeruzaléma
Váz., 210 str.,
290 Kč

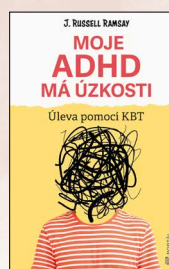

**LITURGIE
EVANGELIÁŘE.
LÁSKA CÍRKVE
K BOŽÍMU
SLOVU**
Radek Tichý
Brož., 108 str.,
150 Kč

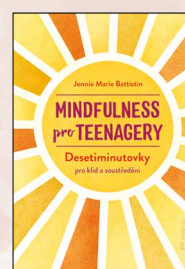
PORTÁL

**OČIMA KŘEŠTANA.
ÚVAHY O VÍŘE
DNES**
Michael Martínek
Brož., 160 str.,
299 Kč

**MOJE ADHD
MÁ ÚŽKOSTI**
J. Russell
Ramsay
Brož., 192 str.,
399 Kč

**MINDFULNESS
PRO TEENAGERY**
Jennie Marie
Battistin
Brož., 136 str.,
319 Kč

Příloha Zpravodaje pražské arcidiecéze

Léto v Komunitním centru patřilo nejen dětem

Během letních prázdnin ožívalo naše Komunitní centrum sv. Anežky dětskou hrou a tvořením. Osobně mě nejvíc potěšily tři sestry z Frýdku-Místku kterým se u nás loni líbilo natolik, že si u rodičů vymohly, aby během týdne u babičky v Praze mohly dva dny strávit zase u nás! Děti se k nám chtějí vracet, a to je pro nás ta nejlepší zpětná vazba.

Část léta jsme také strávili při stěhování Domova sv. Václava. Zatímco mým úkolem byla montáž skříní do

nových pokojů, kolegyně pomáhaly seniorům, aby jejich přesun z dejvického semináře do nového Domova

byl bezproblémový. Pomáhaly s balením, asistovaly u samotného převozu i při zabydlování. Jsme rádi, že jsme byli u toho a mohli přispět k tomu, aby vše proběhlo hladce. Nejhezčí bylo vidět na konci dne, že se seniorům nové prostředí líbí a že jsou spokojeni.

Přeji vám příjemné čtení a radost z pomoci, kterou společně přinášíme.

Antonín Zajíček
vedoucí Komunitního
centra sv. Anežky

Domov svatého Václava čeká slavnostní otevření a požehnání

Rozsáhlou proměnu Domova sv. Václava ve Staré Boleslavi završí slavnostní požehnání, které udělí pražský arcibiskup Mons. Stanislav Příbyl.

Slavnostní otevření Domova sv. Václava se uskuteční v úterý 16. září od 15 hodin. Program zahájíme mší svatou, kterou bude celebrovat pražský arcibiskup Mons. Stanislav Příbyl. Následovat bude požehnání domu a jeho prohlídka.

Seniori se po dvou letech strávených v náhradních prostorách již vrátí do opraveného domova. Mají nyní k dispozici plně bezbariérové prostře-

dí, jednolůžkové a dvoulůžkové pokoje s vlastním sociálním zařízením a více společenských prostor.

Krátce

✿ **Charita Vlašim** pořídila díky veřejné sbírce upravenou dodávku se zvedací plošinou pro dopravu lidí na invalidním vozíku. Auto bude sloužit i seniorům z denního stacionáře. ✿ **Poradna Magdala** nově nabízí skupinové terapie. Ženám, které zažily násilí v blízkých vztazích, poskytují bezpečný prostor pro

sdílení, vzájemnou podporu a cestu k uzdravení. ✿ **Charitní šatník v Karlíně** vyhlásil sbírku pánského oblečení. Chybí zejména pánská trička, mikiny, kalhoty a boty. Příjem oblečení probíhá v Pernerově 20 v Praze-Karlíně. ✿ **Charitní obchůdek v Benešově** se přestěhoval do ulice Jiřího Horáka 1667. Nabízí ob-

lečení, obuv, knihy, hračky aj. Otevírací doba: pondělí – pátek od 9 do 17 hodin. ✿ **Vlašimský posvícenský běh** se uskuteční 5. září 2026. Více na www.komunitnicentrumvlasim.cz ✿ **10. ročník Běhu pro Charitu Beroun** proběhne 10. září 2026. Více na www.beroun.charita.cz.

34. benefiční koncert v Obecním domě

Tradiční benefiční koncert se uskuteční v sobotu 31. října 2026 od 19 hodin ve Smetanově síni Obecního domu.

Vystoupí Pražští symfonikové FOK, Kühnův smíšený sbor, sólisté a varhaník prof. Jaroslav Tůma. Koncert vyvrcholí provedením Mozartova Requiem pod taktovkou Aleny Hron. Koncert uvede Vladimír Kořen.

**Předprodej vstupenek
od konce srpna na
www.praha.charita.cz/koncert**

Sylvie Smidová: Návrat do opraveného domova byl nesmírně silný okamžik

Domov sv. Václava se po rozsáhlé rekonstrukci znovu otevřel svým klientům. O tom, jak stěhování probíhalo, jsme si povídali s nově jmenovanou vedoucí domova SYLVÍÍ SMIDOVOU.

✿ Jak náročné bylo stěhování?

Představte si stěhování běžné domácnosti. My jsme stěhovali desítky malých domácností a seniorům, kteří i v běžném životě potřebují podporu, jsme pomáhali zabydlet se v novém.

Po přestěhování jsme museli propojit dva oddělené provozy do jednoho fungujícího domova. Bylo to, jako bychom zakládali nový domov.

✿ Jak na nové prostředí senioři reagovali?

Senioři přijížděli postupně. Stáli jsme u vchodu a každého přichozícího jsme vítali slovy: „Vítejte doma.“ Pro všechny to byl mimořádně silný okamžik. Mnozí senioři vyjadřovali nadšení. Často zaznívalo: „To je ale krásné.“ Nebo: „Tady je to prostorné.“ Bylo hezké sledovat jejich reakce.

Celý rozhovor čtěte ve Zpravodaji na straně 18.

Stěhování zvládli obdivuhodně

Paní HELENA JEŘÁBKOVÁ patří k inspirativním osobnostem, které žijí v Domově sv. Václava. Po roce 1990 stála u vzniku Křesťanského domova mládeže u sv. Ludmily v Praze, který dlouhá léta vedla.

„Dokázali jsme domov rozvíjet, i když nebylo moc peněz,“ vzpomíná na období, kterému zasvětila velkou část svého profesního života.

Dnes žije v Domově sv. Václava ve Staré Boleslavi. Přestože měla před stěhováním obavy, výsledek předčil její očekávání. „Obdivovala jsem, jak to zaměstnanci zvládli. Všichni dřeli a bylo vidět, kolik práce za tím je,“ říká. Oceňuje také každodenní fungování domova: „Je vidět, že tady všechno funguje promyšleně. Když je potřeba něco zařídit, řeší se to hned.“

Důležitou součástí jejího života zůstává víra a pravidelný duchovní pro-

gram. Radost jí dnes přinášejí i drobné každodenní okamžiky. Večer se dívá na nasvícenou baziliku sv. Václa-

va a s vděčností bilancuje: „Děkuji za všechno, co jsem mohla v životě prožít.“

4 nové sociální služby ve Vlašimi a Kralupech

V průběhu září rozšíří síť sociálních služeb v pražské arcidiecézi čtyři nová zařízení.

Charita Vlašim otevře v městské části Bolinka Denní stacionář U Kapličky pro seniory a zároveň pro děti a mládež

s kombinovaným postižením. Veřejnost si nové prostory bude moci prohlédnout během dne otevřených dveří 29. září.

Další dvě služby zakládá Charita Kralupy nad Vltavou. Dne 2. září požehná pražský arcibiskup Mons. Stanislav

Příbyl nový Denní stacionář Panny Marie ustavičné pomoci. Současně Charita otevře také Azylový dům sv. Anežky České v obci Uhy, jehož požehnání proběhne 6. září při oslavách 25 let působení Charity Kralupy nad Vltavou.

Chudoba nemusí být dědičná. Zkušenosti z Azylového domu sv. Gerarda

„Jsou z azylu.“ I takovou nálepku si mnoho dětí ponese do školy spolu s aktovkou. Přitom mají stejné sny, talent i zvědavost jako jejich vrstevníci. Jen startovní čára bývá posunutá mnohem dál.

V našich azylových domech se denně setkáváme s rodinami, jejichž příběhy ukazují, jak snadno se mohou životní těžkosti přenášet na další generaci. Tak tomu bylo i u sourozenců Klárky a Tomáše, jejichž školní docházku komplikovalo časté stěhování, chybějící finance i nejistota rodiny.

V praxi mnohdy sledujeme, že u zanedbaných dětí má pobyt v azylovém domě i pozitivní dopady. Společně s Klárčinou a Tomášovou maminkou jsme vyhledali dostupnou základní a mateřskou školu, zajistili družinu,

školní jídelnu i potřebnou finanční podporu, aby náklady na vzdělání nebyly pro rodinu překážkou.

Postupně jsme sledovali, jak maminka získává větší jistotu. Děti si

osvojily denní režim, navázaly nová přátelství a získaly větší samostatnost. Právě díky podobné podpoře mohou dostat šanci vykročit jiným směrem, než jaký jim určovaly okolnosti.

O domácí zdravotní péči s Evou Černou

Česko stárne a s rostoucím počtem seniorů poroste i potřeba zdravotní a sociální péče. Domácí zdravotní péče přitom nabízí mnohem širší možnosti, než si většina lidí uvědomuje.

O možnostech domácí zdravotní péče jsme hovořili s EVOU ČERNOU, ředitelkou Charity Praha-Chodov. Dozvíte se, že domácí zdravotní péče dokáže zajistit například infuzní léčbu, nitrožilní výživu, domácí dialýzu nebo péči o pacienty na umělé plicní ventilaci. U mnoha pacientů tak může být účinnou alternativou k dlouhodobé hospitalizaci a přinášet lepší výsledky pro pacienta i zdravotní systém.

**Přečtěte si rozhovor na
[www.praha.charita.cz/
rozhovor-s-evou-cernou](http://www.praha.charita.cz/rozhovor-s-evou-cernou)**

Děti tvoří a hrají si. Léto v centru Prahy

Komunitní centrum sv. Anežky pokračovalo v pestrém programu pro děti i dospělé také během prázdnin. Pravidelné aktivity pro děti pomáhaly rodičům sladit péči o školáky s prací.

Od úterý do čtvrtka se zde po celé prázdniny scházejí děti od 5 do 10 let na dopoledním výtvarném ateliéru

a odpoledním klubu dobrodruhů plněm her i výprav na hřiště. „Zapojují se všichni. Kluci vyrábějí, holky blbnou,“ shrnuje s úsměvem Antonín Zajíček, vedoucí Komunitního centra sv. Anežky, a přidává jeden mezigenerační postřeh: „Vedoucí zjišťují, že neznají nové pohádky a děti naopak ty z našeho dětství. Navzájem se tak od sebe učíme.“

Nové komunitní centrum v ugandském Malongwe

V ugandském Malongwe jsme zahájili stavbu komunitního centra pro děti, mládež i dospělé. Centrum nabídne prostor pro vzdělávání, osvětu, volnočasové aktivity i setkávání místní komunity. Projekt vzniká díky podpoře ochotných dárců.

Podcast: Nestačí postavit školu v Africe

Rozvojová pomoc v chudých regionech světa nekončí přestřižením pásky u nově postavené školy nebo nemocnice. V tu chvíli teprve začíná.

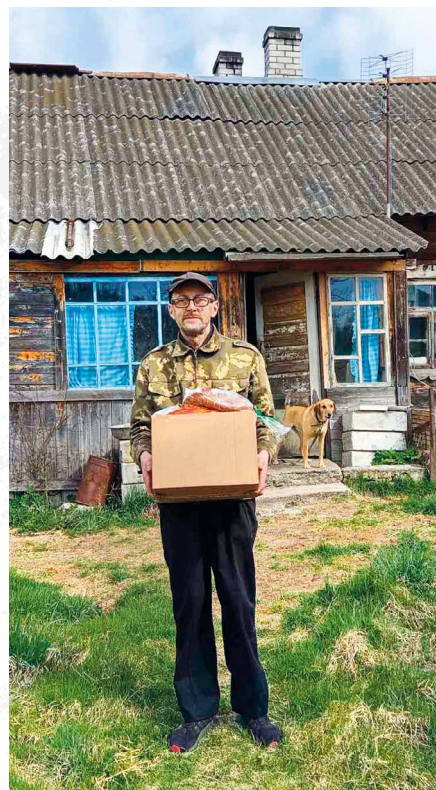
Skutečná změna přichází až díky dlouhodobé spolupráci s lidmi a komunitami, které se učí fungovat samostatně. O tom, co rozvojová pomoc skutečně znamená v praxi, mluví v podcastu ChariTALK ředitel Arcidiecézní charity Praha JAROSLAV NĚMEC.

Poslechněte si podcast na www.praha.charita.cz/nestaci-postavit-skolu

Zůstal jsem úplně sám. Příběh pana Josifa z běloruské vesnice

Ve vesničce Zahorniky poblíž běloruského Grodna žije 56letý Josif. Po většinu roku jsou pro něj jediným pravidelným kontaktem se světem pracovníci a dobrovolníci Charity.

Vychovávala ho sama maminka. Žili velmi skromně. Doma neměli televizi ani ledničku, jen staré rádio. Vlastní rodinu si nikdy nezaložil. Bránilo mu v tom zrakové postižení a nedostatek sebevědomí. V roce 1995 maminka zemřela a od té doby žije sám, s malým invalidním důchodem, ve vesnici, kterou obývají už jen chalupáři. V zimě je tu ticho, tma a sníh, který někdy odřízne i pojezdnou prodejnu. Nejvíce ho mrzí, že nemá žádného sourozence: „Zůstal jsem úplně sám.“ Díky dárcům Arcidiecézní charity Praha přinášejí lidé z grodenské Charity osamělým lidem, jako je pan Josif, potraviny a další materiální pomoc. Spolu s jídlem přiváží i to, po čem touží nejvíce: lidský kontakt a jistotu, že na něj svět nezapomněl.

Díky programu Adoptce na dálku® se stal knězem

Nishanth D'Costa toužil stát se knězem už od dětství, kdy s otcem denně chodil na mši svatou. Kvůli finanční situaci rodiny by pro něj bylo studium jen těžko dostupné.

Jeho duchovní povolání mu pomohla naplnit podpora české dárkyně v programu Adoptce na dálku®. Víře oddaný mladý muž vystudoval filozofii a teologii a nedávno přijal kněžské svěcení. Dnes slouží jako farní vikář ve farnosti a chystá se dálkově studovat psychologii.

Kromě kněžské služby je i nadaným hudebníkem. Zpívá, komponuje a hraje na klávesy. „Mé dárkyni a všem, kdo mi na této cestě pomohli, patří můj velký dík,“ vzkazuje do Česka P. Nishanth.

